Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul X Seria II-a Nr. 1751 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 12 decembrie 1954

IN NUMĂRUL DE AZI:

Să reparăm bine tractoarele și mașinile agricole

RIND PE RIND tractoarele și mașinile agricole cu care s-a lucrat în cîmp pînă tîrziu în toamnă, se retrag spre stațiunile de mașini și tractoare și spre gospodăriile agricole de stat. Incepe de acum o nouă perioadă de muncă pentru mecanizatori: reparația tractoarelor și a mașinilor agricole.

Pregătirea din timp și de calitate superioară a tractoarelor și mașinilor care vor lucra în primăvara anului viitor are o importanță hotărîtoare. In perioada reparațiilor de iarnă se pun bazele succesului activității S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat pentru întregul an agricol. Acest lucru a fost dovedit cu prisosință de experiența stațiunilor care au acordat o atenție deosebită executării la timp a reparațiilor, care au urmărit îndeaproape calitatea acestora.

Astfel, S.M.T. Sînicolaul Mare, Gottlob din regiunea Arad și altele, executînd reparațiile la timp și de bună calitate nu numai că și-au îndeplinit planul în termenii optimi agrotehnici, dar au avut și importante depășiri de plan, făcînd în același timp economii de carburanți și piese de schimb.

De asemenea, gospodăriile agricole de stat Secueni, regiunea Iași, Grabăț, regiunea Arad, Pietroiu și Fetești, regiunea Constanța, care și-au organizat bine munca de reparații din iarnă, au reușit să-și creeze condiții prielnice pentru o activitate planificată și ritmică în decursul întregului an agricol, îndeplinindu-și în felul acesta planurile de producție. Pentru rezultatele obținute, gospodăriile sus-amintite au primit și primesc diferite distincții și premii.

La obținerea acestor rezultate, o contribuție însemnată a adus-o tineretul, tractoriștii din gospodării și stațiuni. Indrumați și sprijiniți îndeaproape de organizațiile de bază U.T.M., tinerii mecanizatori au îndeplinit cu regularitate viteza de lucru planificată și prin creșterea continuă a nivelului de cunoștințe profesionale, au reușit să execute reparații de bună calitate.

In vederea asigurării unei înalte productivități a muncii și pentru a mări răspunderea personală asupra reparațiilor executate, este necesară aplicarea pe scară cît mai largă a metodei de reparații pe ansamble.

Calitatea superioară a reparațiilor nu se poate asigura decît printr-o chibzuită organizare a locului de muncă, prin rodajul tractoarelor conform normativelor și prin recepționarea lor cu cea mai mare atenție. Recepționarea atentă este cu atît mai necesară, cu cît s-a constatat din experiența de pînă acum că au fost destul de dese cazurile cînd, datorită unei recepționări formale, tractoare și mașini care au fost considerate în stare de funcțiune au trebuit să fie date încă odată la reparat, fapt care a adus după sine cheltuieli în plus și muncă irosită.

Este important ca, în același timp cu tractoarele, să se repare și toate celelalte mașini agricole. De aceea, munca stațiunilor de mașini și tractoare și a gospodăriilor de stat nu trebuie apreciată numai după cantitatea de tractoare reparate, ci și după desfășurarea reparațiilor tuturor mașinilor agricole. Ar fi însă greșit să măsurăm succesele obținute numai prin numărul mașinilor și tractoarelor reparate. Calitatea acestor reparații este aceea care duce necondiționat la cîștigarea succesului deplin.

Rezolvarea acestor sarcini depinde în primul rînd de munca politică desfășurată printre muncitorii care execută reparațiile. O parte însemnată din această muncă revine organizațiilor de bază U.T.M. din S.M.T. și gospodăriilor agricole de stat, care trebuie să mobilizeze în permanență pe tinerii mecanizatori în executarea conștiincioasă a îndatoririlor ce le au.

Este bine cunoscut faptul că aplicarea metodei de reparații pe ansamble asigură calitatea reparațiilor. Dacă însă această metodă va fi aplicată formal, dacă echipele ansamblelor nu-și vor putea executa sarcinile din cauza absențelor repetate ale unor mecanizatori, fără îndoială că treaba va merge slab, dezorganizat, iar calitatea reparațiilor va avea de suferit. De asemenea, lucrul făcut în grabă, de mîntuială, dă naștere la redemontări, la irosire de timp și bani. Reparațiile merg bine acolo unde se îndeplinesc graficele și sarcinile stabilite, unde munca este bine organizată, unde se respectă disciplina tehnologică și unde tractoriștii au condiții bune de muncă și de viață.

De aceea, este necesar ca în fiecare atelier utilajul pentru reparații să fie folosit pe deplin, iar mecanizatorii să nu-și cunoască numai sarcina pe ziua respectivă, dar să aibă asigurate toate uneltele instrumentele și materialele necesare îndeplinirii și depășirii acestor sarcini.

De asemenea, o atenție deosebită trebuie acordată pregătirii atelierelor pentru munca în condiții de iarnă. Atelierele trebuie să fie bine încălzite, luminate, iar curățenia și ordinea trebuie să fie păstrate în permanență.

O atenție deosebită trebuie acordată și nevoilor de viață ale muncitorilor. Aceștia trebuie să găsească în S.M.T. și în gospodăriile de stat locuințe curate, luminoase, călduroase, o cantină cu masă bună și ieftină.

Munca de înaltă productivitate a reparațiilor trebuie să alterneze cu o odihnă plăcută. Pentru aceasta, cluburile și bibliotecile stațiunilor de mașini și tractoare și ale gospodăriilor de stat trebuie să fie bine organizate și înzestrate.

Datoria organizațiilor de bază U.T.M. din gospodăriile de stat și S.M.T.-uri este de a se îngriji îndeaproape de aceste probleme și de a stimula necontenit gustul tractoriștilor pentru citit, dorința de a-și îmbogăți continuu bagajul cunoștințelor.

In iarna aceasta, multe stațiuni de mașini și tractoare din țară și-au organizat atelierele și și-au planificat munca în așa fel încît reparațiile să fie executate înainte de termenii planificați.

Cu concursul organizațiilor de bază U.T.M., S.M.T. Hărman și Turnișor din regiunea Stalin au reușit să organizeze munca de reparații în bune condițiuni.

Colaborarea dintre organizațiile de bază U.T.M. și colectivele de conducere trebuie să existe în toate gospodăriile de stat și stațiunile de mașini și tractoare. Să desfășurăm o muncă însuflețită, plină de răspundere, pentru ca reparația tractoarelor și a mașinilor agricole să se facă la timp și de bună calitate.

Tineretul și-a adus contribuția

Obiectivul principal în întrecerea socialistă pentru muncitorii de la „Comraiprod", Focșani, a fost îndeplinirea înainte de termen a planului de producție pe anul 1954.

Pentru îndeplinirea acestei sarcini muncitorii și-au îndreptat atenția spre o mai bună organizare a muncii, spre cunoașterea sarcinilor de producție ce-i revin fiecărui muncitor.

Aceasta a făcut ca la sfîrșitul lunii octombrie, colectivul de muncă al acestei întreprinderi să raporteze partidului că planul anual de producție a fost îndeplinit în proporție de 128 la sută și că începînd de la această dată, ei dau produse în contul lunii aprilie 1955.

In secția strungărie în lemn au fost confecționate noi sortimente de produse, iar din deșeuri se lucrează de asemenea produse de uz casnic.

Tinerii, urmînd îndeaproape exemplul comuniștilor, și-au adus din plin contribuția lor. Tudorița Grigoriu și Gheorghe Stan calificați de fruntașul în producție Nicolae Stănescu și-au depășit în luna noiembrie normele între 60—110 la sută.

Tînăra Sofia Pană, de curînd venită în producție și-a depășit sarcinile de plan în aceeași perioadă cu 20 la sută.

Corespondent
ILIE VASILE

Ce înseamnă să fii bun gospodar

Colectivul de muncitori, tehnicieni și ingineri din Atelierele C.F.R.-Ploești au realizat în ultima perioadă însemnate economii.

Din bandajele de osie ce se demontează s-au produs o serie de obiecte de larg consum, ca: 6.000 bucăți potcoave, 3.681 bucăți ciocane de mine, 468 ciocane de coase, 7.523 de piulițe pentru căruțe, 2.046 clești de cuie, precum și diverse scule pentru uz propriu. Prin folosirea bandajelor vechi s-au realizat economii în valoare de 30.000 lei.

Din resturile de tablă s-au confecționat 940 balamale pentru porți, realizîndu-se astfel o economie de 300 lei.

Rezultatul acestor economii se concretizează prin faptul că pe primele 3 trimestre prețul de cost al produselor furnizate de unitatea noastră a fost scăzut cu 6 la sută.

Corespondent
D. MATU

SCRISOARE CATRE REDACȚIE

PORNIM CU HOTARIRE SPRE NOUA NOASTRA MUNCA IN AGRICULTURA

Au trecut patru ani de cînd am intrat pentru prima oară pe poarta institutului și am făcut primii pași pe drumul profesiunii alese.

Am început munca cu hotărîrea de a deveni ingineri agronomi cu o calificare corespunzătoare necesităților dezvoltării socialiste a agriculturii noastre. Incă atunci, dragostea pentru profesiunea aleasă ne cuprinsese inimile, ni se părea că această profesiune este cea mai bună și cea mai frumoasă pentru noi; cunoșteam însă puține lucruri despre viața agronomilor, despre munca lor.

Cei 4 ani de învățătură au fost suficienți pentru ca această dragoste pentru meseria pe care ne-am ales-o să se dezvolte, să ne însușim cunoștințe temeinice pentru a porni în viață înarmați cu destul curaj pentru a învinge greutățile.

Practica făcută în gospodăriile agricole de stat și colective, în S.M.T.-uri, zilele petrecute în mijlocul țăranilor muncitori, ne-au făcut să trăim și să simțim frumusețea muncii pe care ne-am ales-o, ne-au deschis perspectivele viitorului nostru.

Mai avem puține zile de stat în institutul care ne-a găzduit în anii studenției, în care partidul și organizația U.T.M. ne-a învățat să prețuim ceea ce este mai frumos și înălțător — munca. Vom pleca adînc recunoscători acelora care ne-au ajutat să ne legăm cu fire puternice de meseria noastră, acelora care ne-au arătat cum trebuie să muncim pentru a fi folositori patriei noastre.

Promoția noastră de absolvenți pleacă în producție într-un moment însemnat pentru economia țării, moment marcat de Proiectul de Directive ale Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani.

In curînd vom primi repartizarea în producție. Fiecare dintre noi așteaptă cu emoție acest eveniment. Unde vom pleca oare? In ce sat? La ce gospodărie colectivă sau de stat, la ce S.M.T.? Nu cunoaștem încă satul în care vom merge ca ingineri agronomi, dar satul acela va fi unul din miile de sate care dau țării pîinea, hrana, și aceasta este lucrul cel mai important.

Sînt printre studenții institutului și din acela care se sperie la gîndul că vor fi trimiși într-un sat îndepărtat, lipsit de bulevardele și cinematografele Capitalei, că vor fi nevoiți să meargă prin noroaie, pe ploaie, vînt și pe arșița dogoritoare a soarelui. Sînt și dintre aceia care asemeni lui Ivan Romică, absolvent al Facultății de agronomie au venit la facultate de dragul titlului de inginer și nu de dragul meseriei, din aceia care acum caută de zor loc la oraș, o muncă mai comodă, mai ușoară, și care, poate, o să se rezume la zgîriatul hîrtiei, la întocmirea unor interminabile situații etc.

Aceștia sînt însă puțini la număr, majoritatea o formăm noi, cei care știm că nu ne-am pregătit să devenim conțopiști, ci ingineri agronomi, care să ajute, să pună umărul alături de țăranii muncitori la mersul înainte al agriculturii noastre spre recolte tot mai îmbelșugate.

Noi îi vom ajuta pe acei colegi ai noștri care încearcă să fugă de greutăți, să înțeleagă că locul lor este pe lanurile de grîu și porumb, în mijlocul țărănimii muncitoare. Le vom arăta acestora pildele grăitoare ale colegilor noștri mai mari, care n-au șovăit nici un moment să plece acolo unde au fost trimiși. Deși tineri și fără multă experiență, ei au cîștigat încrederea țăranilor muncitori, au dus în mijlocul acestora metodele înaintate de muncă, i-au ajutat să obțină recolte îmbelșugate.

Cu exemplul lor în față, noi, absolvenții Facultății de economie și organizare a agriculturii socialiste, ne-am hotărît cu toții să plecăm în gospodăriile agricole colective și de stat, în S.M.T. și vom porni cu bucurie în noua muncă.

Sîntem tineri și pe noi ne caracterizează îndrăzneala, dorința de a înfăptui lucruri mărețe. Vom fi destul de tari să învingem greutățile începutului, lipsa experienței practice îndelungate. Avem toate posibilitățile să ajutăm harnica noastră țărănime muncitoare în lupta pentru a smulge pămîntului roade bogate.

Pornim cu hotărîre în noua muncă!

BALAMACE GH., ANGHEL G., TOMA I., POPESCU H., BURCEA ION CIOROIANU, POPESCU MARIA, CIORTAN GH., BOICEA ION, PASCU M. absolvenți ai Facultății de economie și organizarea agriculturii socialiste din Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu"-București

N. R. — Intr-o adunare generală U.T.M. deschisă, studenții anului IV al Facultății de economie și organizare a agriculturii socialiste din Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu" au dezbătut problema apropiatei lor plecări în producție. Ei au hotărît în unanimitate să plece acolo unde vor fi repartizați, în gospodăriile agricole colective și de stat și în S.M.T.

Acolo unde nu există inițiativă

BRANEȘTI (de la corespondentul nostru). — Indeplinirea planului de colectări în comuna Afumați este încă o problemă mult discutată la sfatul popular. Pînă la 9 decembrie situația îndeplinirii planului de colectări arăta astfel; la porumb peste 75 la sută, la floarea soarelui din 186.000 kg., cît prevede planul, se predase doar 120.298 kg., iar la alte boabe, din cele 160.000 kg. au fost predate doar 60.470 kg. In ce privește celelalte produse agricole cum ar fi, de pildă, ceapa, nu s-a predat decît 55 la sută, la fin peste 80 la sută. Predarea cotelor de carne se desfășoară destul de anevoie. Astfel la carnea de vită nu s-a îndeplinit planul decît cu 50 la sută. Această situație se datorește slabei activități a sfatului popular în frunte cu președintele, tovarășul Alexandru Melinescu, care n-a știut să mobilizeze toate forțele și să lămurească pe țăranii muncitori să predea cotele în întregime.

Și pentru această situație nu se simt cituși de puțin îngrijorați utemiștii, care în majoritatea lor, împreună cu părinții lor, au predat cotele datorate statului. Mulți dintre ei chiar au fost fruntași în această acțiune. Organizația de bază U.T.M. n-a dus însă nici un fel de muncă în vederea lămuririi și celorlalți țărani muncitori din comună.

In comuna Afumați sînt toate posibilitățile pentru ca planul de colectări să fie îndeplinit într-un timp scurt.

Dar lucrul acesta necesită inițiativă și muncă intensă.

In folosul muncitorilor forestieri

Grija față de cei ce muncesc constituie o permanentă preocupare pentru conducerea Intreprinderii forestiere de industrializarea lemnului din Rădăuți.

In această direcție au fost alocate însemnate sume de bani în cursul anului 1954 printre care se înregistrează și suma de 70.389 lei valoarea echipamentului de protecție distribuit muncitorilor în cursul acestui an.

Reparațiile la apărătoarele metalice și a gardurilor de la subsolul halelor de gatere se ridică pînă în prezent la suma de 19.500 lei. Pentru iarnă s-a efectuat amenajarea a 5 camere pentru încălzirea muncitorilor și 13 dormitoare muncitorești. In cursul trimestrului II au fost date în folosință muncitorilor forestieri de la fabrica de cherestea Sucevița, 8 locuințe muncitorești cu 16 apartamente.

In cursul lunii decembrie se va da în folosință o baie pentru muncitorii forestieri de la fabrica de cherestea „Cacica" cu o capacitate de 150 persoane. De asemenea cele 3 cluburi ale fabricilor de cherestea din Vicovul de Sus, Cacica și Sucevița au fost dotate cu 3000 volume cărți, jocuri de șah și altele.

Corespondent
SONTAG SIGI

LUCREAZĂ ÎN CONTUL ANULUI VIITOR

SIBIU (de la corespondentul nostru). — Colectivul fabricii de conserve și mezeluri Sibiu deținătoarea drapelului de fruntaș pe ramura respectivă, și-a îndeplinit planul anual dînd produse în contul anului viitor. La 3 decembrie, de pildă, muncitorii de aci produseseră peste planul anual, 70 tone mezeluri și 30 tone conserve. In vederea satisfacerii cerințelor populației, colectivul fabricii a început să producă încă două sortimente noi. Din ultimul sortiment, conserve de pui, s-a realizat deja pînă la 3 decembrie peste 1000 kg. Tinerii din fabrică au dat o contribuție însemnată obținerii acestor succese. Sînt de remarcat succesele brigăzii utemiste din secția conserve, condusă de Melinte Ioan. Lucrînd la desosificatul și alesul cărnii, tînăra Koszgi Ecaterina și-a depășit în luna trecută norma cu 22 la sută, iar Mocanu Safta cu 16 la sută. Melinte Ioan și-a realizat de asemenea norma în proporție de 153 la sută. Tinerele cu mai multă experiență le ajută pe cele mai noi în muncă.

In felul acesta Iliuță Ana, absolventă a școlii profesionale care nu reușea să-și îndeplinească norma, acum și-o depășește zilnic în medie cu 5 la sută.

Prin miinile lor îndemînatice trec zilnic mii de cutii de conserve. Utemista Căpuțanu Veturia, membră în comitetul organizației de bază U.T.M. le este un exemplu demn de urmat. Ea lucrează la mașina de închis cutii. Zilnic închide cîte 3000—3500 cutii mai mult decît îi este norma. Și tinerii din celelalte secții au muncit cu același avînt. Graficele de producție ale lui Oderea Petre, Bartoș Carol din secția mezeluri și a altora arată limpede străduința depusă în producție pentru îndeplinirea și depășirea planului anual pe fabrică.

Securitatea colectivă în Europa ne asigură viața pașnică

Oamenii muncii de pe tot cuprinsul patriei noastre susțin cu căldură Declarația conferinței de la Moscova și condamnă cu ură încercările mîrșave ale imperialiștilor de a reînvia militarismul german. Ei se angajează să lupte cu mai multă fermitate pentru continua dezvoltare și înflorire a patriei, pentru sporirea continuă a forței și capacității ei de apărare.

Publicăm mai jos, declarațiile unor tineri de diferite ocupații de la întreprinderea „Semănătoarea", din Capitală.

Lecțiile istoriei nu trebuiesc uitate

Am urmărit cu mult interes lucrările conferinței europene de la Moscova. Incă odată a fost confirmată cu acest prilej politica consecventă de pace pe care o duc țările democrat-populare în frunte cu Uniunea Sovietică. S-a întins o mînă de pace peste cortina de fier ridicată de militariștii occidentali între popoarele ce doresc deopotrivă o pace trainică, bazată pe colaborare și respect reciproc. Un mesaj de pace, de înțelegere pe calea tratativelor a fost trimis peste tranșeele și fortificațiile ce le construiesc cu febrilitate revanșarzii fasciști și tutelarii lor, monopoliștii americani, englezi și francezi. Glasul de pace a rămas fără răspuns din partea guvernelor occidentale. In spatele refuzurilor diplomatice ce dezvăluiau totuși limpede politica lor militaristă, generalii fasciști și veteranii războaielor de cotropire agită armele, construiesc aerodromuri, grăbesc înarmările și silesc poporul francez să semneze propria sa sentință de moarte.

Dar popoarele francez, german, englez, pe care imperialiștii se străduiesc să le trimită la moarte pentru o cauză care nu le aparține, vor ști să lupte pentru interesele lor vitale. Este încă timp pentru a se opri marșul spre război, spre prăpastia morții. Sînt sigur că strungarii de la Renault, oțelarii din Essen, dockerii din Glasgow vor ști să-și impună voința lor hotărîtă de pace. Ei știu că eu sau oricare alt om al muncii nu sîntem dușmanii lor. Noi avem un singur dușman — pe cei care vor să dezlănțuie un nou măcel.

ION CARUȚAȘU
strungar, secția mecanică

TOATE EFORTURILE PENTRU PACE

Imi place profesiunea mea. Lucrînd aplecată deasupra planșei, descifrînd liniile și schița proiectului, simt toată plinătatea și importanța lucrului meu în procesul de producție al uzinei. Noi construim unelte și mașini pentru agricultură, unelte și mașini care mînuite de oameni asigură pîinea poporului. Toate eforturile colectivului nostru sînt închinate muncii pașnice, belșugului, fericirii.

Noi nu vrem război. Urîm crimele și jaful. Ne este necesară pacea pentru a face și mai fericită viața noastră. Dar dacă imperialiștii americani și slugile lor vor încerca să întunece viața noastră liberă, dacă cizma acelorași cotropitori fasciști va încerca să calce pămîntul sfînt al patriei, atunci întreg poporul, de la copiii de școală la moșnegii cu părul alb ca zăpada, se vor ridica ca unul pentru apărarea patriei.

Așa cum știm să luptăm pentru a face fericită și îndestulată viața noastră, vom ști cu arma în mînă să apărăm cuceririle noastre.

Mînia răzbunării ne va fi cea mai cumplită armă. Și de focul ei nu va scăpa nici un cotropitor. Aceasta să o știe cei care urzesc noi războaie de cotropire.

BUDEANU ELISABETA
desenatoare

Militarismul german nu trebuie refăcut!

In Germania de dincolo de Elba zăngănesc din nou armele. Uniformele prăfuite sînt scoase din lăzi de către militariștii revanșarzi, decorațiile și medaliile căpătate la Dachau, Buchenwald sau prin stepele Ucrainei sînt din nou lustruite. Ele lucesc pe pieptul unor noi hitleri ce învață pe cîmpurile de instrucție din Renania cum să ucidă, să jefuiască și să cotropească țările răsăritului. Un lucru nu învață instructorii militari americani pe soldații Germaniei occidentale: cum să-și scurme cu unghiile propriul lor mormînt. Dar aceasta nu trebuie să îngrijoreze nici chiar pe generalii celui de al III-lea Reich, scoși din muzeul istoriei și instalați în comandamentele noului Wehrmacht. Din experiența celui de al doilea război mondial se poate spune că acest lucru îl vor învăța repede cei ce vor încerca să dezlănțuie un nou război.

Am văzut povestea aceasta cu ochii copilăriei mele: cînd, bandele hitleriste angajate în năprasnica fugă, simțeau în spatele lor ascuțișul baionetelor, uitau repede demnitatea „rasei lor superioare" căutîndu-și ascunziș prin codri și viroage departe de satele ce clocoteau de mînia răzbunării. Au pregătit o groapă oștilor sovietice ce înaintau spre satul nostru. Dar depozitul de muniții de lîngă Silistrău a sărit în aer cînd nu se așteptau. Acela le-a fost propriul lor mormînt.

Există un proverb: „Cine sapă groapa altuia, cade el într-însa". Proverbul a căpătat confirmarea în istoria celor două războaie mondiale și el va fi încăodată confirmat dacă imperialiștii americani și slugile lor vor încerca să dezlănțuie un al treilea război mondial.

PLOPEANU LEONIDA
frezor, secția prelucrătoare

Memoria celor căzuți ne e sfîntă

In ultimul război, dezlănțuit de fasciștii germani, am lucrat la un spital de front. Sub ochii mei și-au dat sufletul, sfîrtecați oribil, mii și mii de tineri. Atîta timp cît viața mai pîlpîia în trupurile lor împuținate și schilodite, trăiau și speranțele care le-au fost tovarăși ani de-a rîndul în tranșeele noroioase: familia, părinții, copiii. Numele celor dragi pe care nu aveau să-i mai revadă stăruiau pe buzele lor pînă în ultima clipă. A doua zi, o hîrtie oficială pornea spre casele lor să aducă jale, deznădejde, lacrimi. Acesta este războiul spre care agită din nou drapelele noului Wehrmacht, revanșarzii de la Bonn. „Drang nach Osten!" (Spre Răsărit). Țipetele lor isterice, pumnii ascetici îndreptați spre seninul vieții noastre își vor găsi repede tăcerea și nemișcarea morții. Vom ști să ne apărăm și dacă în planurile lor Răsăritul înseamnă cîmp de jaf și cotropire, noi îl vom transforma în cimitirul lor.

Am cunoscut războiul. Pe front am văzut toate grozăviile pe care le stîrnește în calea sa acest uragan al morții. Viața culturală, civilizația, rămîneau în praful șoselii măcinate de șenilele tancurilor. N-o să mai permitem aceasta niciodată.

ANGHEL CONSTANTIN
sudor

Din cuprinsul acestei pagini: * **Vitejia tinerilor pescari** * Despre politeţe
* ***Roadele muncii în colectivă*** * Infractorul a fost prins

AŞA PROCEDEAZĂ TINERII SOVIETICI

Ei au înfruntat furtuna

Întîmplarea aceasta s-a petrecut în Golful Finic. Elevii Şcolii superioare de ingineri maritimi „Amiralul Makarov" din Leningrad navigau pe Marea Baltică pentru a-şi însuşi măiestria de marinari.

În timpul unei furtuni de gradul 8, echipajul goeletei „Amiralul Şokalski" a observat un şlep care era pe cale să se scufunde. Tinerii marinari de pe goeletă nu au stat pe gînduri. Întregul echipaj a cerut să fie trimis pe şlep pentru a salva oamenii a căror viaţă era în primejdie. Această misiune de răspundere a fost însă încredinţată numai cîtorva tineri.

Valuri uriaşe se năpusteau asupra şalupei în care se aflau cutezătorii marinari conduşi de secundul căpitanului, dar, manevrînd cu dibăcie, ei au reuşit să ajungă şlepul şi să salveze două femei care se aflau pe punte.

Pentru fapta lor curajoasă, elevii au primit mulţumiri de la directorul şcolii.

Pentru prietenii de pe pămînturile înţelenite

Nenumărate scrisori sosesc la Moscova, din întreprinderile raionului Krasnogvardeiski, din îndepărtata regiune Akmolinsk. Acolo, într-un nou sovhoz cerealier „Krasnogvardeiski" lucrează peste 200 de comsomolişti din raion. Tinerii din Moscova nu-i uită pe prietenii lor care au plecat să dea viaţă pămînturilor înţelenite.

Comsomoliştii raionului Krasnogvardeiski au hotărît să le trimită tovarăşilor lor daruri care să le amintească de casă, să le facă viaţa mai plăcută.

Şi iată darurile pregătite, gata să pornească la lungul lor drum: costume călduroase de schi lucrate din material economisit de comsomolişti, 27 perechi de schiuri, opt patefoane cu plăci, unsprezece aparate de radio. Sînt printre daruri puşti de vînătoare şi aparate fotografice, caiete, tocuri şi călimări, peste 1500 cărţi, instrumente muzicale, veselă. De la comsomoliştii unei centrale telefonice, tinerii din sovhozul „Krasnogvardeiski" vor primi o staţie telefonică portativă alimentată de baterii. Nu lipsesc nici ursuleţii de pluş, mingile şi păpuşile.

În luptă cu focul

Comsomolistul Alexandr Şitikov, ostaş într-o unitate militară din Extremul Orient, este responsabilul unei instalaţii de benzină.

Odată, pe cînd pompa benzină, unul din furtunurile prin care se scurgea benzina a plesnit. Un şuvoi de benzină ţîşni cu putere în sus şi căzu pe motorul înfierbîntat. Un mănunchi de flăcări atinse maşina, limbi de foc începură să se tîrască de-a lungul furtunului.

Şitikov acoperi cu trupul său locul de unde se scurgea benzina. Dar şuvoiul era atît de puternic încît ostaşul nu-l putu opri.

Încă cîteva secunde şi focul ar fi pătruns în rezervorul subteran de benzină, ar fi provocat un incendiu uriaş şi o explozie. În apropiere se găseau avioane, locuinţe. Şitikov nu avea decît o singură soluţie: să intre în cabina maşinii care ardea, să oprească motorul şi robinetele.

Aşa a procedat tînărul ostaş. El a intrat în maşina cuprinsă de flăcări. Cu degetele pline de arsuri a întors robinetul. Totuşi focul nu se domolea. Trebuiau oprite şi celelalte robinete. Dar forţele începeau să-l părăsească pe Şitikov. I-au sărit în ajutor tovarăşii săi. Ofiţerul comsomolist Semion Fuks s-a aruncat în mijlocul flăcărilor şi a izbutit să închidă robinetele.

Explozia nu a avut loc.

La postul de observaţie

La importantul obiectiv militar „N", am poposit după vremea prînzului. Am aflat de la comandant că cel căruia doream să-i iau un mic „interviu" era în serviciu. Urma să se întoarcă în curînd, aşa că am continuat să mă documentez, să aflu date noi. Nu era militar în subunitate care să nu vorbească cu căldură despre soldatul fruntaş Bădilă.

Şi iată-mă stînd faţă în faţă cu cel despre care auzisem atîtea fapte frumoase. În cîteva cuvinte, modest, îţi explica o întreagă broşură: „Ajutor aveam pe cutare, stăteam în observator, individul s-a apropiat şi noi l-am prins". Abia după lungi discuţii am reuşit să aflu tot ce mă interesa.

În dimineaţa mohorîtă a unei zile de aprilie, soldatul fruntaş Bădilă, a plecat de la subunitate, însoţit de soldatul Pintilie Constantin. Odată ajunşi la capătul comunei, soldatul fruntaş Bădilă a repartizat sectoarele de cercetare pe itinerariul pe care urmau să se deplaseze. Au trecut rînd pe rînd pe la toate reperele primite în ordinul de misiune; totul era normal aşa că s-au îndreptat spre foişorul de metal, acolo unde primiseră ordin să execute serviciul cu observator.

Misiunea de observator înseamnă să stai timp de mai multe ore în care să observi orice mişcare, să studiezi amănunţit terenul şi să determini orice schimbare ce pare suspectă, să urmăreşti uneori activitatea din zona obiectivului, să ţii sub observare şi cu cea mai mare atenţie toate drumurile care vin şi duc către obiectivul militar, şi cîte altele. La nevoie, soldatul cu misiune de observare intervine, luptă cu infractorii. Şi dacă din toate sarcinile mai sus enumerate, una nu se îndeplineşte cu conştiinciozitate, se poate crea posibilitatea unei eventuale apropieri a infractorilor de obiectivul militar. Iată deci responsabilitatea mare care apasă pe umerii militarilor atunci cînd sînt trimişi în misiune de observare.

Soldatul fruntaş Bădilă privea cu atenţie sectorul din marginea obiectivului militar. Deodată, auzi glasul ajutorului său:

— Tovarăşe fruntaş, un individ se îndreaptă din comuna M. către obiectiv. El se foloseşte de şirul de duzi de pe marginea şoselei, luîndu-l drept camuflaj.

Soldatul fruntaş Bădilă zări într-adevăr prin lentilele binoclului un individ care mergea mai mult aplecat şi se oprea aproape la fiecare pom. Se oprea deseori şi întorcea capul, apoi din nou continua drumul. Şi cu cît se apropia mai mult de obiectivul militar cu atît mergea mai repede. Mintea soldatului fruntaş Bădilă lucra cu febrilitate, judecînd situaţia şi eventualele posibilităţi de strecurare ale infractorului. Acesta nu zărise soldatul din observator. Soldatul fruntaş Bădilă ordonă ajutorului să intre în cabină

şi să continue observarea prin geamlîc. Un singur gînd frămînta pe soldatul fruntaş Bădilă: Cum să procedeze ca individul să nu le scape? Dacă va coborî şi va executa o pîndă la marginea şoselei? N-ar fi rău. însă ar fi văzuţi de individ care ar lua altă direcţie, ori ar face cale întoarsă; iar pe de altă parte n-ar avea cîmp de vedere atît de bun ca din observator.

Soldatul fruntaş Bădilă aştepta apropierea infractorului, căci nu putea lua altă măsură mai eficace.

Şi totuşi, aşteptarea nu era uşoară. Cînd individul ajunse la cincizeci de metri în dreapta observatorului, el încercă să se deplaseze către viroaga din marginea şoselei ce ducea la cel mai important loc al obiectivului. Dar o somaţie ca un tunet străfulgeră liniştea:

— Stai! Mîinile sus! Era somaţia soldatului fruntaş Bădilă Ioan... După ce individul a fost percheziţionat, dezarmat şi legat, şeful de element raportă telefonic comandantului de subunitate:

— Soldatul fruntaş Bădilă Ioan, şeful observatorului X, raportează: am prins un individ care se furişa spre obiectiv. L-am percheziţionat. Asupra infractorului s-au găsit arme de foc şi o importantă cantitate de materie explozivă. Infractorul a fost legat şi aştept patrula de la subunitate.

MIHAI MAIORESCU
sublocotenent

Ce-a discutat Tudor cu „conu" Petrică

— Hai căluţii tatii, hai! Hai că nu mai e mult. Acuşi ajungem acasă.

Îndemnam caii liniştit, trăgînd setos din ţigară. În spate, călare pe saci, şedea nevastă-mea. Vremea era spre seară. Dinspre Craiova veneau nori întunecoşi, aducătorii ploilor mărunte de toamnă. Pe uliţele satului se jucau copiii, ţipînd cît îi ţineau puterile, înălţînd zmeie şi alergînd după cîini — aşa cum fac în fiecare seară. Unul dintre ei, mai obraznic decît toţi, se învîrtea pe lîngă căruţă şi se agăţa de căpătîiele cailor.

— Fugi, mă, fică, să nu te altoiesc cu sfîrcul biciului să iasă untul din tine.

Netrebnicul scotea însă limba la mine.

— Ce-ai în căruţă? mă întrebă el. Piei de cloşcă?

— Din piei de cloşcă ţi-o fi făcut mă-ta izmenele, ţîngănie. Eu duc acasă venitul de la colectivă. Am aici nişte grîu ca aurul, nişte brînză grasă de ţi se scurge printre degete şi nişte miere să-ţi lingi buzele o săptămînă după ce-o guşti.

Am trecut mai departe şi am lăsat copilul cu gura căscată. Mai aveam niţel pînă acasă. Am lăsat capul pe spate cu gîndul să moţăi un pic. Băusem o ţîră cam mult la banchetul pe care l-am făcut la colectivă la împărţirea drepturilor, cu toate că nevastă-mea mă trăgea mereu de mînecă. Eu, bineînţeles, mă făceam că nu înţeleg despre ce e vorba. De fapt, era şi păcat să nu te veseleşti la o asemenea sărbătoare. A fost ca o nuntă — cu lăutari, cu mîncare, băutură şi cu joc. Cum spuneam, am aţipit niţel. Caii păşeau liniştiţi, îngropîndu-şi copitele în praful moale. La marginea satului se auzeau vacile mugind. La o cotitură de uliţă cineva ieşi ca din pămînt în faţa cailor şi-i opri, ridicînd mîinile în sus.

— Unde te duci mă cu căruţa? Fir-ai al dracului de nespălat! Unde te duci?

Am făcut ochii mari şi am sărit repede jos. Mă uit la el mai de aproape. Cine dracu mai e şi ăsta? Trebuie că a luat-o serios la măsea.

— Ia ascultă nene, ce-ţi veni să mă opreşti în drum, aşa tam-nesam? Vezi-ţi de cale dacă vrei să rămînem prieteni.

Individul însă, nici una — nici două, îmi înfige mîna în piept, şi gata să mă pocnească.

— Astîmpără-te omule că altfel întorc foaia şi-o să-ţi pară rău.

El, se saltă dintr-odată, se umflă în piept şi zice:

— Văd că nu mai ştii cine sînt eu. Dacă uiţi atît de uşor, am să-ţi aduc aminte. Şi punîndu-şi mîna pe piept, ca un deputat de pe vremuri cînd venea să se întîlnească cu noi, prostimea de alegători, strigă: — Eu sînt boierul Petrică Gabroveanu, iar tu eşti argatul meu!

M-am dat înapoi cîţiva paşi, uluit. Într-adevăr, el e. Conu Petrică... cu pieptul ieşit în afară de parcă-ar fi înghiţit o pernă, cu ochii mari ca de bufniţă. La curtea lui am fost argat şapte ani. Cînd trebuia să intru la şcoala primară am încăput pe mîna lui. Acolo mi-am făcut veleatul pînă mi-a venit vremea să plec în armată. De cînd am terminat cu argăţia nu l-am mai văzut. Şi acum, uite...

M-am mai dat înapoi cîţiva paşi. Aşteptam să mă lovească unde s-o nimeri, cu pumnii sau cu piciorul şi să urle aşa cum făcea întotdeauna: „Ăsta-i cal ţesălat, mă? Hai? Aşa s-o ţesali pe mă-ta, nu caii mei!" Ăştia sînt caii lui oare? Tot murgi erau şi ai lui, şi cu steluţe albe pe frunte. Conu Petrică a venit va-să-zică iar în sat... Chiar aşa spunea cînd i-au luat pămînturile: „Mă, voi tot pe mîna mea o să încăpeţi şi o să vă jupoi de vii ca pe Constantin Brîncoveanu!".

Cineva mă înghiolti parcă din spate şi-mi spuse mustrător: „Mă Tudore, ce eşti prost mă! Ţi-e frică de-un boier? Ţie, colectivist de frunte din Bratovoeşti, ţi-e frică de unul care ţi-a mîncat tinereţea? Dă-l în brînci la o parte! Puterea lui s-a dus. Numai umbra mai trăieşte din el".

M-am frecat cu palmele peste ochi şi parcă m-am dezmeticit. Ce prost am fost cînd m-am înspăimîntat de el! Stai un pic, boierule, că te aranjez eu.

— „Coane Petrică", să ne fie cu iertare, dar mi se pare că te-ai trezit cam tîrzior din mormînt. Eu nu mai sînt argat de curte boierească de mulţi anişori. Sînt în colectivă acum şi, slavă domnului, n-am ce ce să plîng după vremurile de argăţie. Ăştia nu-s caii tăi. Sînt ai colectivei. Aşa că să nu mai strigi la mine. Nu dau voie unui prăpădit de boier să strige la mine, Tudor Suitaru, colectivist de frunte.

Boierul se indignă, înroşindu-se cumplit la faţă.

— Va-să-zică, voi aţi făcut colectivă pe moşia mea? Cum aţi îndrăznit? V-aţi îmbogăţit acum? Pe dracu! Maţele tot vă ghiorăie de foame.

Am rîs cît am putut de tare.

— Ce gogomănii spui! Ar rîde şi un copil dacă te-ar auzi. Ia uite-te în căruţa asta. E o avere întreagă. Tot ce e aici nu-i însă tot ce primesc eu pe un an de muncă în colectivă. Numai aici am cinci saci plini cu grîu, am brînză, miere, lînă, mazăre, ceapă — ce vrei. Tu cît îmi dădeai după un an de muncă? Cît îmi dădeai? Nimic. Un rînd de haine de dimie şi mîncare, ce se găsea. Ce-mi spuneai: „ce vrei mai mult! Toată ziua vezi de porci şi vrei leafă?" Eu vedeam de porci şi nu gustam grăsimea niciodată. Poţi să spui că nu-i aşa? Ia să vezi acum ce mai porc am eu acasă. Mi-am făcut şi casă nouă. Acum după ce am intrat în colectivă mi-am făcut-o. Din munca mea mi-am cumpărat tot ce mi-a trebuit. M-a ajutat colectiva şi iacă, mi-am făcut şi eu cuibul meu. Ei, ce mai zici?

Boierul rămase în încurcătură.

— Sînteţi nişte păgîni. V-aţi bătut joc de datina strămoşească.

— A dracului datină! Eu să fiu argat şi tu boier. Eu să muncesc şi tu să mănînci.

— Ţi-ai pierdut toată bună-cuviinţa. O să mai încapi tu vreodată în mîinile mele. O să-ţi arăt eu!

— Nu mă înfricoşezi de loc. Asta ne-au mai spus-o şi alţi chiaburi. Du-te în pustii de aici!

L-am îmbrîncit la o parte şi am pornit înainte fluierînd.

— Hai, căluţii tatii, hai! Hai că trebuie să-şi ducă şi alţii venitul acasă.

*

...Fireşte, dragi cititori, că nu m-am întîlnit cu boierul Petrică Gabroveanu la care am fost argat înainte vreme. A fost un vis, o închipuire. Dar dacă m-aş fi întîlnit cu el, aşa îi vorbeam şi nu altfel.

ION BAIEŞU

„AUTOCRITICĂ"

Tînărul: cred că tovarăşul director nu-i suficient de operativ, iar în cuvîntul său nu prea a fost autocritic.

Directorul: Acum n-ar mai putea spune că nu sînt operativ. Iar autocritica... în fapte se face băiete.

Desen de NELL COBAR

Furtună la Sacalina...

Dînd la o parte foaia de cort, Ivan Guliai ieşi pe faleză. În „dormitor" băieţii sforăiau liniştiţi.

Ţărmul rămase pustiu. Valurile mării se jucau, înghiţind şi aruncînd din nou pe faleză nisipul fin, roşiatic. Numai ţipetele ascuţite ale pescăruşilor tulburau liniştea insulei. Ţipetele lor sîcîitoare frămîntau inima lui Ivan, aşa cum frămînta marea nisipul. Atunci Ivan nu mai vedea întinderea de nisip în formă de corn, pe care pescarii o numesc insula Sacalina. Îi stăruia înaintea ochilor o fată mîndră de codană bălaie, care îi surîdea. Din gîtlej i se slobozeau cuvinte ce îl înăbuşeau cînd le îngîna: „Eh Nastasia, Nastasenca..." Chipul fetei se destrăma apoi uşor ca ceaţa sub briza din zori, şi iarăşi îi apărea ţărmul în formă de corn, pe care pasă-mi-te un brutar şugubăţ îl aruncase în valurile mării.

Spălîndu-şi faţa, Ivan gîndi cu ciudă: acum se vor scula zgomotoşi, se vor fugări pe faleză rîzînd şi zburdînd ca nişte pui de pescăruşi. Apoi, vor începe iarăşi să vorbească despre plan, despre sute şi mii de kilograme de scrumbii, să analizeze de ce n-a fost îndeplinit planul brigăzii pe luna trecută. Ivan Ivanovici ne va împuia iar capul cu: „tovarăşi, trebuie să ne abonăm la ziare, trebuie să ne ridicăm nivelul..." Parcă fără sfaturile lui n-am putea să prindem scrumbii. La dracu!

Ivan se auzi strigat.

În faţa cortului Morunaş David rînjea satisfăcut. Ochii deşi umflaţi de somn i se agitau ca un viespar. Obrajii plini, ciurulţi de ţepi arămii îi completau portretul.

— Punem setcile Guliai, o să fie multă rîbă... O să iasă ceva bănuţi. Scoatem rîba, uscăm setcile şi poate om da o fugă la Jurilofca. Cu bani poţi face orice. Bem voică, alergăm fetele... Nu, ce zici?

Ivan se pregăti să-i răspundă dar se răzgîndi.

Din port se auzi vocea poruncitoare a lui Agafon.

— La mal băieţi, la mal... Maximca, Ivan Buric, Petre Nimuleac pregătiţi setcile...

Băieţii forfoteau pe ţărm. Vocea brigadierului răsuna calmă şi sigură.

— Ichim, Ivan Ivanovici ajutaţi lui Macar să împingă lotcile în apă, iar tu Achim Safron pregăteşte borşul, dar degrabă, degrabă.

Agafon Brînză împărţea ordinele cu siguranţa unui comandant. Lui i s-au încredinţat 12 suflete în insula aceasta pierdută pe întinsul Mării Negre şi nimeni nu contesta acest drept. Mai în vîrstă decît ceilalţi membri ai brigăzii utemiste de pescari, Agafon era respectat, poate pentru liniştea cu care conducea oamenii în luptă cu furtuna, sau, poate pentru îndemînarea cu care ştia să împace doi pescari ce se încăierau pentru nu ştiu ce nimic. Bătăuşii se potoleau, lăsau smeriţi capetele în jos şi tăceau ruşinaţi.

Curînd cele două lotci ale brigăzii ieşiră la mare. Valurile îmblînzite parcă de o mînă fermecată îşi pierdeau treptat puterile, încît marea deveni mai liniştită decît apa dintr-un lighean.

. . . .

Pescarii se întoarseră la Sacalina aproape de înserat. Raţele sălbatice îi aşteptară pe faleză, cercetînd curioase „dormitorul" şi lăsînd deasupra cortului cărţi de vizită despre care se spune că-s aducătoare de noroc. Băieţii însă, nesocotind acest „noroc" vor înjura păsările pentru că Agafon îi va pune să şteargă degrabă urmele trecerii neamului păsăresc.

Achim Safron se întrecu pe sine. Slobozi în ceaun o droaie de peştişori de toate familiile acvatice, trase o fiertură, iar după ce se încredinţă ţuguindu-şi buzele că zeama promite un respectabil borş pescăresc, aruncă mărunţişul şi introduse cu respect un pui de morun gras ca un purcel.

Băieţii sorbiră cu zgomot borşul din linguri, stupind oasele, plescăind mulţumiţi şi ştergîndu-se la gură cu dosul palmelor. Achim prezentă apoi scrumbii la grătar, deoarece în limbajul gastronomic nu există scrumbii pe jăratic. Lucrul acesta însă nu-i împiedică pe băieţii lui Agafon să-şi lingă degetele. Scrumbiile erau delicioase. Bine rumenite, ele înotau în propria lor grăsime, iar oscioarele calcinate, trozneau plăcut printre dinţi. Apoi începură glumele. Lui Ivan Buric îi vine rîndul după o pravilă nescrisă să fie calul de bătaie al acestei seri. Ivanovici C. Ivan căruia stomacul îi aducea adînci mulţumiri pentru grija ce i-o purta, rosti pentru a nu ştiu cîta oară znoava:

— Ţit, idi mălăţiti.

— Minie galava bâlit!

— Ţit idi cuşeţi.

— A gde maia balşaia loşca?—care sună cam aşa tradus în romîneşte. — Ţit mergi de macină; la care Ţit răspunde evaziv: —Mă doare capul.

— Ţit, mergi de mănîncă — la care cel întrebat se repede uitîndu-şi rolul:

— Dar unde mi-e lingura cea mare?

După masă Petre Nimuleac care are în colectivul de pe Sacalina, sarcina socială de responsabil sindical, declară deschisă şedinţa de analiză a muncii brigăzii pe luna trecută.

Agafon Brînză luă cuvîntul şi arătă — deşi toţi ceilalţi ştiau de-acum aceasta — că planul n-a fost îndeplinit.

Au ieşit tîrziu la vînat scrumbii şi apoi nici timpul nu era prielnic.

Maxim tuşi, îşi şterse o mustaţă închipuită şi propuse ca băieţii să se ia la întrecere cu flăcăii dintr-a 18-a utemistă de pescari. Se uită satisfăcut roată la tovarăşii săi şi se aşeză ca uşurat de-o povară ce-i apăsase sufletul.

Pescarii socotiră că nu-i nevoie să mai bată din palme şi dădură să ridice şedinţa.

Atunci se ridică iute Morunaş David şi toţi ceilalţi amuţiră.

— Eu nu pricep ce rost are la noi întrecerea? De ce să ne întrecem cu cei dintr-a 18-a. Dac-o cădea rîba om prinde-o şi om lua bani frumoşi, iar dacă n-o cădea ne-om linge frumuşel pe bot şi-o cîştiga cei de la a 18-a.

Zece perechi de ochi îl săgetară pe Agafon, cerîndu-i să vorbească. Poate că dacă n-ar fi fost de faţă brigadierul, băieţii ar fi încercat tăria pielii lui Morunaş.

Agafon Brînză tăcea însă absorbit de joaca unei muşte pe mîneca sa. El socoti că cel mai nimerit răspuns putea să-l dea într-o asemenea împrejurare tot un membru al brigăzii. De ce să nu-i înveţe pe oameni să se descurce singuri? Ar fi fost o lecţie măiastră pentru Morunaş care, se aştepta să-l vadă pe Agafon repezindu-se asupra lui. Aşa că brigadierul continuă să tacă.

Şi atunci se petrecu ceva la care nici Agafon nu se aşteptase. Rînd pe rînd se ridicară şi vorbiră toţi zece. Îi aruncară lui Morunaş cuvinte de ocară, pline de mînie. El singur în toată brigada se gîndea doar cum să-şi căptuşească buzunarele mai bine. A uitat el oare cum pornind întrecerea, brigada s-a ridicat în frunte, chiar şi înaintea celor mai bătrîni pescari din Jurilofca?

Morunaş David pricepu că o cam scrîntise. Băieţii îi deteră de înţeles că s-or descurca şi fără el. L-or pune într-o lotcă, i-or da de mîncare şi s-o întindă la Jurilofca.

Atmosfera deveni apăsătoare. Cînd Agafon se ridică, flăcăii aşteptau ca el să-l dea gata pe Morunaş. Unii începură să-şi roadă unghiile. Dar brigadierul socoti că pentru acea seară era destul, şi-i pofti la culcare.

Morunaş se ridică şi se pierdu spre stufăriş. Abia cînd în cort începură sforăiturile se întoarse şi adormi curînd.

*

Pînă la ziuă mai era vreo oră. Agafon se trezi brusc şi se strecură pe nesimţite afară. Îl izbi o boare de aer rece. Marea gemea apăsat. Dinspre nord vîntul se prăvălea în rafale. Raţele tropăiau speriate bătînd din aripi. Numai pescăruşii ţipau la fel de pătrunzător şi doar fîlfîiala lor joasă, trăda o nelinişte adîncă. Se întoarse în cort.

— Vine furtuna! Pregătiţi lotcile. Ieşim să scoatem setcile...

Valurile se repezeau asupra insulei, dădeau o lovitură de berbece ţărmului şi vuind luau cu asalt faleza. O orchestră uriaşă cu mii de tobe executa o simfonie fantastică. Paloşe de foc despicau cerul dezvăluind tablouri de apocalips. Scăpate din lanţurile mîniei, valurile se încălecau haotic, căpătînd proporţiile unei case, apoi a unui şir de case cocoţate una în spinarea celeilalte, pentru a se mistui într-o revărsare de spumă în lupta cu stîncile de la intrarea pe Sacalina. Cînd lotcile fură gata, iar oamenii îşi încredinţară sufletul bunei speranţe, vocea lui Agafon acoperi pentru o clipă cîntecul furtunii.

— Înapoi pe faleză... plecăm în zori.

Biciuiţi de şrapnelele ploii ce se pornise turbată, înlănţuiţi de vîntul de nord ce le smulgea hainele, alergară spre cort. Dar apa ajunsese aci înaintea lor înghiţind lacomă totul. Stătură aşa pînă cînd zorile străpunseră depărtările, sîngerîndu-le. Stuful gemea sărutînd mîlul. Sfîşiind mantia nopţii, ziua apăru despletită, arzînd de aceleaşi patimi dezlănţuite.

Săriră atunci în lotci. Pe una o conducea Agafon, pe cealaltă Macar. Valurile le despărţiră curînd. Lotca lui Macar sui pe o creastă şi se prăbuşi la vale. Ivan Buric şi Petre Nimuleac uitînd de urgia prin care îşi făceau drum se încleştară pe rame. Valurile se jucau cu coaja de nucă a lui Agafon de-a v-aţi ascunselea.

Agafon strigă — dar era prea tîrziu. Talazul îi surprinse şi se frînse în lotcă. O sută, două, trei... o mie de kilograme de apă şi coaja de nucă începu să dispară. Maşinal cei 5 de la vîsle se aruncară pe rame. Agafon puse lotca pe un val şi restul se petrecu de la sine. Curentul o repezi înapoi, o săltă şi o aruncă pe nisip.

Săriră din lotcă, o răsturnă cu greu golind-o de apă, aşteptînd un singur semn al brigadierului ca s-o pornească din nou în larg. Singur Ivan Guliai nu aştepta nimica. Ochii-i luceau de groază.

— Staţi, încotro... Dacă ne-om îneca cine o să ne vadă? La dracu setcile!

Agafon scrîşni dureros şi-şi făcu vînt în barcă.

— Staţi, setci s-or mai face... dar pe noi...?

Maxim înjură, scuipă şi se repezi după brigadier. Ichim, Nimuleac, Ivan Buric năvăliră după el. Lotca zvîcni; scoţînd un strigăt Ivan Guliai sări în ultima clipă după tovarăşii săi.

Lotca cîrmi şi se strecură între două talazuri. În urmă-i valurile se îmbrăţişară sălbatic. Ivan simţi şuvoi de sudoare brăzdîndu-i faţa. Inima i se ghemui săgetîndu-i pieptul. Apucă o ramă se lăsă pe spate, zvîcni coatele înapoi şi simţind umărul lui Maximca intră în ritm cu el. O moleşeală fierbinte îi mîngîia tîmplele. Nu mai simţea dansul fantastic al bărcii, nu mai auzea hohotul spart al furtunii. Singuri, muşchii executau mecanic o comandă ce venea de la ceilalţi vîslaşi.

În faţa ochilor înceţoşaţi i se perinda ţărmul scăldat în soare, pescăruşii, de un alb strălucitor, cortul verzui şi tovarăşii săi. Apoi apăru Jurilofca: flotilele de pescari plecînd voioase în larg şi o fată ce flutura rîzînd un batic. Imaginile alergau suprapunîndu-se dispăreau pentru a apare din nou. Se revăzu pe ţărm înconjurat de pescari. O bucurie uriaşă îi umplea sufletul simţind sub picioare pămîntul. Pescarii se apropiară tăcuţi înconjurîndu-l, strîngînd tot mai mult cercul. Ivan simţi un nod în gît şi inima i se prefăcu într-un sloi. În juru-i era toată Jurilofca. Venise pînă şi moş Vasia paznicul morocănos de la cherhana. Sute de ochi îl cercetau întrebători. Dar unde erau ei? De ce lipsea Agafon, ghidușul Maximca, ţepoşul Morunaş? De ce n-auzea vorba molcomă a lui Ivanovici: „Tovarăşi trebuie să ne ridicăm nivelul..." — i-ar fi sărit de gît sărutîndu-i obrajii neraşi, asigurîndu-l printre lacrimi: „mă voi abona la toate ziarele la care vrei tu Ivanovici, auzi, la toate!" O zări pe Nastasia şi în ochii ei citi acelaşi sentiment. Strigă disperat nerecunoscîndu-şi glasul:

— Unde sînt ei, de ce n-au venit...?

Nastasia păşi înspre el şi lui îi slăbiră genunchii.

— Tu singur ai rămas. S-au înecat cu toţii?

Ceva se frînse în el; se întoarse pe ţărm, făcu cîţiva paşi şi se aruncă în mare. Un val îi făcu loc, apoi îl acoperi...

...Valul trecu, spălîndu-le feţele şi se sparse în urmă. Lotca se aplecă şi clătinîndu-se se sui pe o coamă. Guliai îl văzu pe Agafon făcîndu-i prietenos semn cu mîna. Rămase năuc. Dădu să alerge înspre el, dar vîsla din mînă îl ţintui, aducîndu-l la realitate. Marea urla cerîndu-şi obolul. Vîntul izbea curmînd răsuflările. O sete cumplită îi pîrjolea gîtlejul. Simţi cu mirare că nu-i mai este frică. Mai puternică decît ori ce îl cuprindea setea de viaţă. Maximca se întoarse spre el mirat de furia cu care Ivan mînuia vîsla. Întîlni privirea lui şi i se păru că-i un altul.

Electrizaţi de voinţa lui Guliai, ceilalţi vîslaşi găsiră întrinşii puteri nesperate. Lotca mai străbătu cîţiva metri... Prima setcă era pe aproape. Şi cu ochii legaţi ar fi nimerit acum pînă la ea. Agafon comandă: „Stop"! Ramele se afundară în valuri şi capătul setcii apăru în dreapta. Dar marea nu voia să-şi lase prada. O păcăliră săltînd pe loc, cu botul lotcii în talazuri şi scoaseră plasa. Străbătură aşa cale de un kilometru, luptînd din greu cu furtuna, scoţîndu-şi setcile şi marea rămase mai săracă cu o sută de mii de lei.

. . . .

Focul mesteca vesel trunchiurile de stuf, luminînd feţele celor doisprezece pescari. Noaptea îi învăluia liniştită. Scrumbiile proaspete sfîrîiau pe jăratic, răspîndind un miros de ulei încins. 100 de setci din fir de nailon se zvîntau alături sub adierea vîntului de est. Agafon strînse în tăcere mîinile tovarăşilor săi. Nimeni nu-şi aminteşte ca brigadierul să mai fi spus ceva.

Alături de Ichim, Guliai privea înfrigurat vîlvătaia.

— Eh Nastasia, Nastasenca...

MARCEL ZONIS

NU S-A VĂZUT ÎN OGLINDĂ

Combativ tînăr, Vasile Poiană. Combativ, nu glumă. Nu există prilej în care spiritul lui critic să nu se manifeste, ascuţit, curajos. Şi nu numai în şedinţe, ci şi acasă, la birou, pe stradă.

Mergeam zilele trecute spre birou. În spate aud o discuţie aprinsă despre comportarea diverşilor cetăţeni în tramvai; vocea mi-era cunoscută.

— Îţi spun eu, tovarăşe. După părerea mea...

Parcă e vocea lui Vasile. Întorc capul. Nu mă înşelasem. Era el. Uite, mergeam zilele trecute cu tramvaiul: eu cu nevastă-mea, şi un prieten cu nevastă-sa. Nevastă-sa, gravidă. În tramvai, aglomeraţie, nu glumă. Unul, frate, unul nu s-a sculat să-i cedeze locul. Ajungem în faţă la locurile rezervate. Pe unul din ele, un bărbat în toată puterea se uita, chipurile, foarte preocupat pe fereastră. Îl bat pe umăr. Se întoarce. „Tovarăşe" — îi zic—„astea-s locuri rezervate". „Ştiu" — îmi răspunde şi întoarce iar capul. Eu, mă ştii, nu mă las. „Fii bun, te rog şi cedează-l tovarăşei că-i gravidă". — „Nu sînt bun şi nu-l cedez!" „Tovarăşe..." Dar el de colo mă-ntrerupe: „Ştiu! O să-mi spui că-s prost crescut ori bădăran. Spune, nene. Locul tot nu-l cedez. Eu am dat bani pentru scaunul ăsta şi nu înţeleg să-mi svîrlu banii pe fereastră".

— Şi?

— Şi nu l-a cedat!

— Nemaipomenit!

— Dacă-ţi spun!

— Mi s-a-ntîmplat şi mie odată. Eram în tramvaiul 14...

— Iar mă-ntrerupi! Mai am una. Tot în tramvai. Tot pe unul din locurile rezervate, un băiat de cinş'pe-şaiş'pe ani. Alături o bătrînă care abia se ţinea pe picioare. Eu — mă ştii — mă bag imediat. „Tinere" — îi spun — nu ţi-e ruşine? De ce nu te scoli? Nu o vezi pe dumneaei cum se chinuieşte?" Cu un surîs îngeresc, băiatul îmi răspunde: „I-aş ceda locul cu plăcere, tovarăşe, dar sînt şchiop!" Am făcut feţe-feţe. Nu ştiam cum să repar gafa...

— Penibil, într-adevăr. Dar exemplul nu se potriveşte.

— Vezi dacă mă-ntrerupi...

— ? ! ?

— După două staţii, băiatul coboară. Cobor şi eu. El nu mă vede şi după colţ o ia la goană. „Şchiopul" era sănătos tun!

— Nu mai spune! Teribil, Aş vrea să-ţi spun şi eu o chestie, dacă nu te întrerup...

— Spune, tovarăşe, ce nu te las eu să vorbeşti?

— Eram într-o zi în tramvaiul 14. Lîngă noi...

În timpul acesta se apropie de cei doi combatanţi o femeie în vîrstă şi-l bate pe Vasile pe umăr.

— Nu te supăra, tovarăşe, n-aş îndrăzni, dar mi-e tare rău. Şi stau de jumătate de oră lîngă dumneata. N-ai vrea să-mi cedezi locul?

...Uitasem să vă spun. Eram în tramvai; necruţătorul critic şi prietenul său stăteau pe locurile rezervate...

N. FOCŞA

Vom mări eforturile noastre pentru întărirea capacității de apărare a patriei

In sala de festivități a uzinelor „Republica" e animație. In cele cîteva clipe care au mai rămas pînă la începerea adunării oamenii discută între ei. Bătrînul presator Dumitru Isac povestește tinerilor care-l înconjoară: „In anul 1941, uzina noastră a încăput pe mîna hitleriștilor. Se instăpîniseră aici și se simțeau ca la ei acasă. In uniforme impopotonate cu tot felul de fireturi se plimbau prin ateliere, cotrobăiau și ultimul colțișor și ne dădeau mereu ghes: „Prea încet, prea încet se muncește". De cum ieșeau din ateliere, venea rîndul vătafilor lor să ne ia la rost. Din batjocuri, sudălmi și lovituri nu ne scoteau pînă plecam acasă. Ca să ieși din hală trebuia să ai „bilet de voie". Eu am ieșit, într-un rînd, fără asemenea patalama; în curte m-a prins patrula militară care făcea tot timpul de rond și două nopți am dormit la carceră. Mulți primeau asemenea pedepse.

Cîte am mai îndurat atunci... Și foamea și bombardamentele — într-un rînd au pierit sute de muncitori — batjocurile, amenzile. Și în timpul ăsta hitleriștii, împreună cu patronii noștri, își îndesau bine buzunarele și războiul mergea înainte pe spinarea noastră, cu singele nostru.

Acuma socot că vă vine mai ușor să faceți deosebire între ce a fost și ce este uzina noastră..." Așa vorbea Dumitru Isac tinerilor.

A început adunarea. Tov. Constantin Albulescu, decanul facultății muncitorești, vorbește muncitorilor despre recenta conferință de la Moscova a statelor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa, îi informează pe larg asupra situației create în lume în urma manevrelor cercurilor occidentale agresive, în vederea reînarmării Wehrmachtului hitlerist.

Cuvintele vorbitorului sînt acoperite de aplauze. Insuflețirea din sală crește.

Vorbește acum laminatorul I. Boghianu.

— Din nou — arată el — ațîțătorii la război se pregătesc să ne atace. Ei vor să lovească în drepturile și libertățile noastre, în viața pe care o construim. Noi iubim această viață și nu ne vom hotărî atît de ușor să renunțăm la ea. Dacă vor încerca să pună în aplicare planurile lor, ei nu ne vor găsi nepregătiți, se vor izbi de zidul de netrecut al forțelor noastre. Așa să știe plănuitorii de măceluri și de jafuri".

— Sînt un tînăr crescut de partid — declară maistrul Dumitru Chiriac. Imi iubesc patria în care trăiesc o viață așa cum nu au trăit părinții noștri. Astăzi minuim mașini și agregate moderne, dar dacă țara ne va fi în pericol vom ști să minuim și mijloacele de luptă moderne ca s-o apărăm.

Sala întreagă ascultă cu multă luare aminte cuvintele directorului general al uzinei, tov. Gh. Petrolu.

— Cu mult înainte de război, magnații hitleriști puseseră ochii pe marile întreprinderi metalurgice din țara noastră cărora le-au rezervat un rol important în economia de război a Germaniei fasciste. Misiunea de acaparare a industriei grele de la noi a fost încredințată concernului „Hermann Goering Werke", prezidat de odiosul mareșal nazist cu același nume, concern reprezentat în țara noastră prin societatea de tristă amintire „Rogifer". Cedind industria grea acestei societăți, guvernul antonescian trădător a făcut „Rogifer"-ului un mic „dar" de 3 miliarde de lei, în valoarea de atunci.

Și iată că astăzi aceiași magnați, nesățioși negustori de moarte, puși pe picioare de prietenii lor de peste ocean, și-au suflecat mînecile și au pornit la aceleași treburi murdare. Așa cum se arată în Declarația conferinței de la Moscova, așa cum gîndim și noi, popoarele cer să înceteze acțiunile de refacere a militarismului în Germania occidentală, iar dacă cercurile agresive nu vor înțelege acest lucru pumnul nostru de oțel va ști să izbească și să zdrobească pe cei ce ar încerca să dezlănțuie un nou război mondial.

Aplauzele puternice care acoperă cuvintele vorbitorului exprimă, ca și întreaga desfășurare a adunării, hotărîrea oamenilor muncii de la uzinele „Republica" de a contribui prin efortul lor unit la înflorirea economiei patriei noastre, la întărirea capacității ei de apărare.

Informații

Zilele acestea s-a semnat la Viena între reprezentanții Intreprinderii de Stat pentru comerțul exterior „Agroexport", din Republica Populară Romînă și „Ostausschuss" — organizație comercială vest-germană, un Protocol adițional stabilind listele de mărfuri care vor forma obiectul schimburilor pe anul 1955.

Pentru întreprinderile de Stat pentru comerțul exterior din Republica Populară Romînă a semnat, în numele întreprinderii „Agroexport", directorii Milea V., Vasile Vicol și Ștefan Gal, iar din partea lui „Ostausschuss" domnii Toepfer, Altenburg și Dihlmann.

★

In zilele de 10 și 11 decembrie s-au desfășurat în sala A.S.I.T. din str. M. Eminescu din Capitală lucrările celei de a treia plenare a Uniunii Arhitecților din R.P.R. Plenara a dezbătut sarcinile arhitecților în lumina proiectului de Directive ale celui de al II-lea Congres al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani.

(Agerpres)

A apărut

Carnetul agitatorului

Nr. 19 decembrie 1954

CUPRINS:

Material pentru instruirea agitatorilor

— Munca politică pentru întărirea frăției dintre poporul romîn și minoritățile naționale — sarcină a fiecărui agitator.

Din experiența muncii de agitație pentru întărirea frăției de nezdruncinat a poporului romîn cu minoritățile naționale

— Infrățiți în muncă, să dăm oamenilor muncii mai multe produse de bună calitate.

IOSIF MARCU

— Urmînd îndemnurile agitatorilor, colectiviștii romîni, sîrbi, germani, maghiari luptă pentru întărirea și înflorirea gospodăriei noastre colective.

MILETA POPOV

— Activitatea căminului nostru cultural contribuie la întărirea legăturilor frățești între oamenii muncii romîni și maghiari.

NAGY MIHALY

— Educarea studenților în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar — sarcină de seamă a organizației de bază.

Prof. CONSTANTIN FRIGOREANU

— Cifre și fapte.

— Teme, planuri și bibliografie pentru convorbirile agitatorilor.

Zădărniciți planurile de reînviere a Wehrmachtului

VARȘOVIA 11 (Agerpres). P.A.P.

In ședința din seara zilei de 10 decembrie, delegații la cea de a 7-a sesiune a Consiliului General al Federației Sindicale Mondiale au adoptat în unanimitate următorul apel către oamenii muncii — femei și bărbați — din Europa. In apel se spune:

„Oameni ai muncii, bărbați și femei, membri și activiști ai sindicatelor din Europa!

In acest moment de atît de mare răspundere, cînd forțele războiului primejduiesc cauza păcii și securității popoarelor, Consiliul General al Federației Sindicale Mondiale consideră că este datoria sa sfîntă să se adreseze tuturor oamenilor muncii.

Dragi tovarăși! O mare primejdie planează astăzi asupra securității europene și a păcii întregii lumi. După eșecul „comunității defensive europene", guvernele S.U.A., Angliei, Franței, Germaniei occidentale și altor țări, au încheiat acordurile de la Paris îndreptate spre reînvierea militarismului german, spre crearea unei armate agresive înzestrată cu arma atomică și condusă de un stat major general, format din generali hitleriști, care sînt criminali de război.

Dragi tovarăși!

Participanții la acordurile de la Paris afirmă că aceste acorduri ar contribui la tratative și ar crea posibilitatea unei slăbiri a încordării internaționale. Dimpotrivă, acordurile de la Paris, după cum este limpede pentru oricine, vor intensifica cursa înarmărilor. Ratificarea și înfăptuirea lor vor aduce lipsuri nemai auzite și vor duce la o ofensivă și mai sălbatică împotriva nivelului de trai, împotriva salariilor și cuceririlor sociale ale oamenilor muncii.

Prin eforturi unite, oamenii muncii pot ridica obstacole de nebiruit în calea instigatorilor la război. Intăriți legăturile de solidaritate frățească. Faptul că sindicatele din Germania occidentală afiliate la „Confederația internațională a sindicatelor libere" și sindicatele din Germania răsăriteană afiliate la Federația Sindicală Mondială au o atitudine ostilă față de reînvierea militarismului german, dovedesc în mod grăitor că în această luptă se poate obține stabilirea celei mai largi unități de acțiune între organizațiile sindicale pe plan național și pe plan internațional. Zădărniciți planurile de reînviere a wehrmachtului!

Unindu-vă în luptă veți deveni o forță indestructibilă. Stringeți rîndurile în lupta dreaptă împotriva acordurilor de la Paris și a urmărilor lor, pentru o viață mai bună în Europa, pentru securitatea europeană, pentru pace în întreaga lume.

Consiliul General al Federației Sindicale Mondiale,

Varșovia, 10 decembrie 1954".

—o—

Pentru unitatea tuturor femeilor în lupta împotriva acordurilor de la Paris

BERLIN 11 (Agerpres). — Biroul Federației Democrate Internaționale a Femeilor, întrunit la Berlin între 2—3 noiembrie 1954, constată că în ultimul timp mișcarea democrată internațională a femeilor a obținut noi succese în lupta pentru drepturile femeilor, pentru apărarea copilului, pentru pace și colaborare între popoare.

Chiar în clipa cînd mamele au început să privească viitorul cu mai multă încredere, forțele războiului au devenit mai îndîrjite în încercările lor de a dezlănțui un nou conflict. Au fost semnate la Londra și Paris acorduri care consacră reînvierea militarismului german, care leagă Germania occidentală de blocuri militare și face din ea o amenințare gravă pentru pacea și securitatea popoarelor.

In fața acestui pericol, Biroul F.D.I.F. cheamă toate femeile, mamele din lumea întreagă, să se unească pentru a porni imediat împreună, din toate puterile, lupta împotriva acestei amenințări.

Biroul propune convocarea unui Congres Mondial al Mamelor pentru apărarea copiilor lor, împotriva războiului, pentru dezarmare și prietenie între popoare.

Intîlnirea internațională a tineretului sătesc

Răsfoind carnetul de însemnări...

Corespondență din Viena

„La tribună s-a urcat un alt vorbitor. E un negru venit de pe cîmpiile arse de soarele puternic al Sudanului. In sală se așterne liniștea. „Dragi prieteni, am venit aci pentru a vă povesti despre situația dureroasă în care ne aflăm noi, muncitorii agricoli din Sudan".

Cuvintele rostite de tînărul negru răsună grav, limpede. In clipa aceasta sute de delegați ai tineretului sătesc veniți în această sală de pe plantațiile de cafea ale Braziliei, din orezăriile Italiei și din pădurile Finlandei, din satele daneze, din plantațiile de trestie de zahăr ale Indoneziei, din toate colțurile lumii, se gîndesc poate la suferințele pe care le-au lăsat acasă, în satele de unde au plecat.

De două zile de cînd au început lucrările Intîlnirii internaționale, am auzit aci de sute și sute de ori o propoziție simplă spusă în diferite limbi: „Vrem o viață mai bună". Am aflat de asemenea de la numeroși tineri din țările capitaliste coloniale și dependente, cifre și fapte care dovedesc cît de amară e viața lor.

Pun deoparte casca cu care ascult cuvîntul delegatului sudanez și răsfoiesc carnetul de note. Intr-o singură zi am umplut zeci de pagini cu însemnări despre traiul tineretului sătesc din diferite țări. Recitesc însemnările...

Brazilia a fost de multe ori numită țara cu două recolte pe an. In această țară cu două recolte pe an sînt însă peste 10 milioane țărani fără pămînt și sute de mii de muncitori agricoli care bat drumurile flămînzi, în căutare de lucru. Un recensămînt făcut nu de mult a arătat că 997.140 muncitori agricoli au vîrsta între 10 și 14 ani. Mizeria în care sînt ținuți cei care se istovesc pe plantațiile de cacao și cafea e atît de mare încît media vieții unui muncitor agricol nu trece de 27 de ani.

O zicală japoneză spune: „Plugarule, trebuie să părăsești casa ta înainte de lucirea dimineții și să te întorci cînd luna s-a ridicat, dacă vrei să trăiești". Proverbul nu arată însă în toată întunecimea ei viața satelor japoneze. Jumătate din cei 4 milioane tineri țărani din Japonia n-au pămînt și nici putința de a munci undeva. Anual 300.000 copii de țărani săraci sînt vînduți ca slugi moșierilor și negustorilor.

In Africa de Sud din 1.000 copii 327 mor pînă la 2 ani.

In Pakistan, în provincia Sind, din 11 milioane acri de teren arabil, 9 milioane aparțin moșierilor, în timp ce 2 milioane acri sînt împărțiți între 500.000 țărani. In această provincie numai 3 la sută din locuitorii satelor știu să scrie și să citească.

In Venezuela producția agricolă scade permanent. Din 69 milioane 405 mii hectare de teren arabil, numai 708.073 sînt cultivate. In Cipru 45.000 acri teren arabil au fost confiscați pentru baze militare. In Italia și Germania occidentală numeroși tineri muncitori agricoli șomeri sînt nevoiți să-și părăsească satele. Am fost emoționat cînd un delegat italian la Intîlnirea internațională mi-a redat cuvintele unui muncitor agricol șomer din provincia Pisa, unde 8.000 tineri și-au părăsit satele: „Acest pămînt pe care ne-am născut, pe care am învățat să rîdem și să plîngem, trebuie să-l părăsim. Mergem la oraș să căutăm o ocupație din care să putem trăi și nu știm dacă o vom găsi".

Acestea sînt numai o parte din cifrele și faptele pe care le-am aflat în sala unde se desfășoară lucrările Intîlnirii internaționale a tineretului sătesc. Inchid carnetul de însemnări și reiau casca. Reprezentantul tineretului sătesc din Sudan își termină cuvîntarea: „Dragi prieteni, avem dreptul la o viață demnă, dar ca să vedem împlinite aspirațiile noastre, trebuie să luptăm uniți. Tineretul sătesc din Sudan m-a trimis aci ca să vă transmit că el e hotărît să lupte alături de voi, alături de frații voștri, pentru o viață mai bună".

ȘEDINȚA DIN 10 DECEMBRIE

La Viena au continuat la 10 decembrie lucrările Intîlnirii internaționale a tineretului sătesc. Ședința de dimineață s-a deschis sub președinția lui Franz Hager, secretar al Ligii micilor proprietari agricoli din Austria.

In cadrul discuțiilor au luat cuvîntul delegați ai tineretului sătesc din Belgia, Argentina, Cipru, Martinica, Iran, Sudan, Nepal, Honduras, Camerun, Republica Populară Bulgaria, Paraguay, Senegal, Indonezia, Franța, Israel, Republica Cehoslovacă și Algeria.

Solii tineretului sătesc din țările capitaliste, coloniale și dependente au făcut cunoscute de la tribuna Intîlnirii viața grea și mizeria din satele țărilor lor. Reprezentantul Hondurasului, de pildă, a arătat că peste 65 la sută din producția de banane — principala bogăție a țării — este controlată de compania americană „United Fruit", care izgonește țăranii din satele lor, aruncă pe drumuri mii de muncitori agricoli și ruinează pe micii proprietari.

In aceeași ședință au fost fixate cele 6 comisii în care se vor discuta în amănunțime problemele tinerilor muncitori agricoli, fermieri, mici proprietari, ale tinerilor din țările coloniale și dependente și ale tinerelor fete de la sate.

OCTAVIAN PALLER

Dezbaterile din Comisia pentru Afacerile Externe a Adunării Naționale franceze

PARIS 11 (Agerpres). — TASS.

Rezultatele votului din Comisia pentru Afacerile Externe a Adunării Naționale franceze cu privire la acordurile de la Paris arată în mod grăitor că aceste acorduri stîrnesc o opoziție tot mai puternică din partea cercurilor parlamentare franceze. Potrivit datelor oficiale, raportul generalului Billote cu privire la înarmarea Germaniei occidentale și la includerea ei în Uniunea nord-atlantică a întrunit 16 voturi contra 15, iar 11 membri ai Comisiei s-au abținut de la vot.

Este însă semnificativ faptul că după anunțarea rezultatelor votului, republicanul independent, Paternot, a declarat că s-a abținut de la vot, și nu și-a dat votul pentru raportul lui Billote, după cum s-a anunțat. Așadar, în realitate raportul lui Billote a întrunit 15 voturi contra 15 și 12 abțineri.

Pentru raportul lui Isorni asupra modificărilor aduse acordurilor de la Bonn cu privire la „restabilirea suveranității Republicii Federale Germane" au votat 24 membri ai comisiei, iar contra 15; trei s-au abținut de la vot.

Pentru raportul lui Vendroux asupra acordurilor cu privire la Saar au votat 24 deputați, iar contra 6; 12 s-au abținut de la vot. Impotriva lui Billote, care recomandă să se ratifice acordurile de la Paris, au votat, în afară de comuniști, personalități de seamă ca republicanul progresist De Chambrun, „republicanii socialiști" Barres, Palewski, Vendroux, Levon, Noel, „republicanii independenți" André și Aumeran, și radical socialistul Daladier.

Printre cei care s-au abținut de la votul în această problemă se află șase membri ai M.R.P., trei radicali, și alți cîțiva deputați.

In legătură cu aceste rezultate ale votului, ziarul „Le Monde" previne pe adepții acordurilor de la Paris să nu fie prea optimiști, subliniind că „ratificarea acordurilor de la Paris ar fi mai nesigură dacă Comisia pentru Afacerile Externe ar oglindi exact punctul de vedere al Adunării Naționale însăși". „In orice caz, încheie „Le Monde", se poate trage concluzia că președintele Consiliului de Miniștri va trebui să folosească toată energia și toată dibăcia nu numai pentru a obține o majoritate largă, dar chiar și pentru o majoritate satisfăcătoare".

50 de ani de la nașterea lui A. Novotny

Tovarășului

Novotny Antonin

prim secretar al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia

Cu ocazia celei de a 50-a aniversări a zilei Dvs. de naștere, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn vă felicită din toată inima și vă trimite un salut tovărășesc.

Vă urăm ani mulți de activitate rodnică și noi succese în dezvoltarea și întărirea orînduirii democrat-populare, în lupta pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc, pentru apărarea și consolidarea păcii în lume.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn

Telegrama adresată de C. C. al P. C. U. S.

PRAGA 11 (Agerpres). — Ceteka transmite: La 10 decembrie se împlinesc 50 de ani de la nașterea lui Antonin Novotny, prim secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia. Cu prilejul aniversării, toate ziarele cehoslovace publică telegrama de felicitare adresată lui A. Novotny de Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, precum și scrisoarea de felicitare a Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia. Telegrama adresată de C.C. al P.C.U.S. are următorul cuprins:

Tovarășului ANTONIN NOVOTNY Prim secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia

In ziua celei de a 50-a aniversări, Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice vă trimite dumneavoastră, unul din cei mai de seamă conducători ai Partidului Comunist din Cehoslovacia, un salut frățesc și vă urează succese continue în construcția Republicii Cehoslovace democrat-populare, în lupta pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii, pentru cauza păcii în întreaga lume.

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

In scrisoarea de felicitare adresată lui A. Novotny de Comitetul Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia sînt relevate meritele sale în fața Partidului și a țării. In scrisoare sînt exprimate urări de noi forțe în vederea activității și luptei continue și rodnice pentru victoria socialismului în Cehoslovacia.

—o—

Primirea de către G. M. Malenkov a patriarhului Alexei

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite: La 11 decembrie G. M. Malenkov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a primit pe patriarhul Alexei al Moscovei și al întregii Rusii.

La primire a fost de față G. G. Karpov, președintele Consiliului pentru problemele bisericii ortodoxe ruse de pe lingă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

—o—

Lucrările Comisiei Dunării

BUDAPESTA 11 (Agerpres). — La 10 decembrie a avut loc a doua ședință plenară a celei de a 11-a sesiuni a Comisiei Dunării. Sesiunea a ascultat raportul grupului de lucru pentru verificarea dării de seamă a directorului aparatului comisiei.

Sesiunea a aprobat în unanimitate raportul grupului de lucru pentru verificarea dării de seamă a directorului aparatului Comisiei Dunării cu privire la munca secretariatului și a aparatului de lucru al Comisiei pe anul 1954 și a luat act de darea de seamă a directorului.

Apoi au fost ascultate comunicările cu caracter informativ făcute de reprezentanții Cehoslovaciei, Ungariei, Iugoslaviei, Romîniei, Bulgariei și Uniunii Sovietice în Comisia Dunării.

—o—

Cronica evenimentelor internaționale

Europa în fața a două alternative

Evoluția evenimentelor internaționale nu lasă nici o urmă de îndoială în ceea ce privește exactitatea aprecierilor făcute de conferința de la Moscova. Două căi stau deschise în fața Europei și a lumii întregi: una este calea asigurării păcii prin crearea unui sistem eficace de securitate colectivă, iar cealaltă este calea pregătirii febrile a unui nou război, mai ales prin ratificarea acordurilor de la Paris, care prevăd reînvierea mașinii de război germane.

Nota pe care guvernul sovietic a adresat-o la 9 decembrie guvernelor Franței, Angliei și S.U.A., exprimă grija consecventă pe care Uniunea Sovietică o arată pentru ferirea omenirii de calamitățile unui nou război. Nota sovietică reafirmă principiile politicii lagărului păcii și socialismului, principii exprimate în Declarația conferinței de la Moscova, subliniind dorința de înțelegere de care este animat marele stat sovietic. Uniunea Sovietică este gata acum, ca și în trecut, să pășească la rezolvarea pe calea tratativelor a tuturor problemelor internaționale aflate în litigiu. Acum, tratativele nu numai că sînt posibile dar și absolut necesare. Dacă însă într-un viitor mai depărtat sau mai apropiat acordurile de la Paris vor fi ratificate și prin urmare o armată vest-germană ar fi pusă pe picioare, asemenea tratative în problemele europene ar rămîne fără obiect.

Puterile occidentale practică un primejdios joc cu soarta popoarelor Europei. Acordurile de la Paris înseamnă un fitil aprins sub un butoi cu pulbere. Transformarea Germaniei occidentale într-un stat militarist este plină de consecințe primejdioase care, examinate prin prizma experienței istoriei, nu sînt greu de văzut.

Patronajul puterilor occidentale asupra reînvierii militarismului german contravine angajamentelor asumate la Potsdam, precum și altor înțelegeri internaționale, ca de pildă tratatelor franco-sovietic și anglo-sovietic, ca și acordului franco-englez. Aceste tratate au fost încheiate cu scopul împiedicării unor noi agresiuni germane. Or, politica statelor apusene — așa cum subliniază cu tărie nota sovietică — subminează însăși baza acestor tratate.

D-l Mendès France încearcă să convingă opinia publică asupra „garanțiilor" pe care le-ar conține acordurile de la Paris, care, chipurile, ar preveni o nouă agresiune germană. Dar d-l Mendès France omite cu perseverență să răspundă la o întrebare: oare poate fi prevenită o agresiune punînd arme în miinile agresorilor? Subterfugiile la care adepții reînarmării Germaniei se dedau pentru a narcotiza masele largi populare, pentru a le adormi vigilența, trebuiesc clar înțelese. Nu poate fi vorba de tratative DUPĂ ratificarea acordurilor de la Paris, după cum nu poate fi vorba de „garanții împotriva primejdiei Wehrmachtului. Acordurile de la Paris nu înseamnă altceva decît a da deplină libertate de acțiune fiarei hitleriste, setoasă de singe. Și nota sovietică atrage atenția că răspunderea pentru acest act revine în întregime guvernelor occidentale.

In aceste zile, în care soarta Europei se află în cumpănă, este nimerit să i se reamintească d-lui Mendès France cuvintele pe care generalul de Gaulle le-a rostit cîndva: „Pentru Franța și Rusia, a fi unite înseamnă a fi puternice, iar a fi dezbinate înseamnă a se afla în primejdie; într-adevăr, acesta este imperativul categoric al experienței și al bunului simț". In cei zece ani care s-au scurs de la semnarea tratatului franco-sovietic de alianță și ajutor mutual, Uniunea Sovietică s-a comportat ca un adevărat aliat. Cercurile conducătoare ale Franței, ignorînd nu numai tratatele încheiate, dar și interesele vitale ale națiunii franceze, pășesc însă pe un drum primejdios. Franța — prin acordurile de la Paris — se află angajată alături de militariștii vest-germani într-o coaliție agresivă îndreptată împotriva aliatei ei, Uniunea Sovietică. Tratatul franco-sovietic n-are însă pentru Franța și securitatea ei o importanță mai mică decît pentru Uniunea Sovietică.

Reînarmarea Germaniei occidentale duce la schimbarea echilibrului de forțe în sînul coaliției occidentale. Franța se va trezi față în față cu o armată vest-germană mai puternică decît cea franceză. Intr-o asemenea situație „garanțiile" anglo-americane n-au nici o valoare. Este un lucru cunoscut că Anglia tinde să slăbească Franța pentru a obține supremația pe continent, iar S.U.A. mizează fățiș pe Germania occidentală. Iată deci cum ratificarea acordurilor de la Paris duce la izolarea Franței și la reducerea rolului ei de mare putere. In lumina acestor fapte reiese clar cît de false sînt afirmațiile americane potrivit cărora respingînd acordurile de la Paris, Franța ar rămîne izolată. Izolarea Franței, transformarea ei într-o victimă a fiarei prusace, poate proveni numai din ratificarea acordurilor de la Paris.

In tratatul franco-sovietic se află stipulată obligația „de a colabora în acțiunea de creare a unui sistem internațional de securitate". Pînă în prezent guvernul francez ca și guvernele celorlalte puteri occidentale au refuzat să participe la tratative pentru închegarea unui sistem trainic de securitate colectivă care să ducă la rezolvarea pe cale pașnică a tuturor problemelor litigioase și în primul rînd a problemei germane. Conferința de la Moscova a arătat însă că în momentul de față, prin renunțarea la acordurile de la Paris, pot fi întrunite condițiile necesare desfășurării unor tratative care să fie încununate de succes. Tratativele presupun însă sinceritate reciprocă. „Le Monde" scria recent: „A discuta cu Moscova înseamnă a renunța la orice idee de cruciadă. Pacea presupune încredere"...

Prin toate acțiunile lor de pînă acum puterile occidentale dovedesc că intenționează să meargă mai departe pe calea pe care au pornit, cale incompatibilă de altfel și cu planul de reducere generală a armamentelor examinat în prezent la O.N.U. E drept, cu scopul de a înșela opinia publică, cercurile conducătoare occidentale își camuflează intențiile printr-o zgomotoasă vorbărie despre pretinsa lor dorință de pace. Vigilența popoarelor nu poate fi însă slăbită. Noua notă a guvernului sovietic atrage atenția că, dacă amatorii de agresiuni vor persevera în direcția aplicării acordurilor de la Paris, atunci Uniunea Sovietică și celelalte țări iubitoare de pace vor întreprinde tot ce este necesar pentru a opune statelor agresive o forță nu mai puțin puternică.

Viitorul apropiat va arăta în ce măsură guvernanții occidentali sînt dispuși să țină seama de voința popoarelor. In orice caz, popoarele sînt hotărîte să intensifice lupta lor pentru a zădărnici manevrele provocatorilor de noi războaie.

Alături de cauza dreaptă a poporului chinez

La 2 decembrie s-a încheiat la Washington un așa-numit tratat de securitate mutuală între guvernul S.U.A. și clica trădătoare a lui Cian Kai-și.

Guvernul Statelor Unite ale Americii încearcă prin acest fel să legalizeze ocupația armată a teritoriului chinez — Taivan — și, folosind acest teritoriu ca bază, să-și extindă agresiunea împotriva Chinei. Pentru a ascunde lumii intențiile agresive ale S.U.A., diplomația americană nu se sfiește să denatureze caracterul, adevăratele țeluri ale tratatului americano-ciancaișist.

Afirmațiile cercurilor agresive americane că tîrgul dintre S.U.A. și Cian Kai-și ar avea un „caracter defensiv" nu sînt crezute astăzi de nimeni. Articolele 2 și 5 ale tratatului, de pildă, prevăd fără ocol că S.U.A. nu se vor da înapoi să declare război pentru a împiedica poporul chinez să elibereze Taivanul, insulele Penhuledao (Pescadores) și alte teritorii cotropite. Tratatul sus-amintit merge pînă acolo încît încurajează pe banditii ciancaișiști să atace în mod perfid China continentală. De asemenea, după cum se subliniază în articolul 6 al tratatului americano-ciancaișist, sfera agresiunii armate prevăzută în art. 2 și 5 va fi extinsă, potrivit unui acord reciproc și asupra altor regiuni.

In ultima vreme se remarcă în mod special îndemnurile tot mai frecvente și mai fățișe la război ale cercurilor agresive din S.U.A. împotriva R. P. Chineze. Analiza articolelor tratatului agresiv americano-ciancaișist precum și declarațiile unor politicieni americani sînt o dovadă grăitoare a faptului că S.U.A. intenționează să lege acest tratat de blocul agresiv al Asiei de sud-est și de alte pacte militare cu scopul vădit de a dezlănțui o agresiune împotriva R. P. Chineze.

Nu încape astfel îndoială că „tratatul de securitate mutuală" încheiat de guvernul S.U.A. cu clica trădătoare ciancaișistă este în toate privințele un tratat de război și agresiune. Acest tratat reprezintă în același timp o încălcare brutală a Cartei O.N.U. care interzice orice intervenție în treburile interne ale oricărei țări, deci și ale Chinei, orice acțiune care încalcă integritatea teritorială și independența altor țări.

Că Taivanul face parte integrantă din teritoriul chinez este un fapt istoric de necontestat. Acest lucru l-au recunoscut Statele Unite în declarațiile semnate la Cairo și Potsdam. Totuși, S.U.A. și-au încălcat în mod perfid angajamentul internațional și în iunie 1950 au ocupat cu forța armată Taivanul, dezlănțuind totodată războiul agresiv din Coreea. In prezent, cînd războiul din Coreea a luat sfîrșit, cînd guvernul S.U.A. nu mai poate folosi acest război drept pretext pentru ocuparea pe mai departe a Taivanului, el a recurs în mod fățiș la ticluirea pactului americano-ciancaișist.

Violarea continuă de către avioane americane a spațiului aerian al R.P. Chineze, demonstrațiile provocatoare ale flotei maritime militare a S.U.A. în apropierea coastelor R. P. Chineze, ca și o serie de alte fapte dovedesc în mod limpede că Washingtonul se străduiește să mențină o situație încordată în Extremul Orient.

Pe această linie se situează de asemenea manevra din cadrul O.N.U. unde Statele Unite au strecurat pe ordinea de zi a Adunării Generale o „plîngere" împotriva arestării și condamnării unui grup de spioni americani prinși pe teritoriul Chinei Populare.

In urma semnării tratatului agresiv americano-ciancaișist autoritățile americane fac pregătiri febrile de război.

Washingtonul studiază un plan amănunțit pentru sporirea ajutorului în arme și echipament de război în Taivan.

Mersul evenimentelor internaționale, orientarea politicii externe a Washingtonului arată că acțiunile cercurilor agresive din S.U.A. sînt coordonate cu acțiunile lor în Europa unde aceleași cercuri au inspirat ticluirea acordurilor de la Paris. Prin aceasta imperialiștii americani urmăresc să adîncească scindarea lumii, să înrobească popoarele iubitoare de pace și să accelereze pregătirea unui nou război mondial.

Poporul chinez de 600 milioane urmărește însă cu vigilență manevrele imperialiștilor americani. Poporul chinez care vede în tratatul americano-ciancaișist o gravă provocare militară împotriva țării sale, o primejdie pentru pace, este ferm hotărît să elibereze Taivanul. Salvînd Taivanul de tirania clicii ciancaișiste, poporul chinez va putea asigura unitatea deplină a patriei sale și va crea o nouă garanție a păcii în Asia și în întreaga lume. Amenințările războinice ale cercurilor agresive din S.U.A. nu pot zdruncina hotărîrea poporului chinez de a elibera Taivanul. „Dacă cineva va impune poporului chinez războiul — a spus Ciu En-lai în declarația făcută de curînd — poporul chinez va da intervenționiștilor și provocatorilor contralovituri hotărîtoare".

Popoarele iubitoare de pace din întreaga lume privesc cu admirație și încredere lupta poporului chinez pentru înflorirea patriei, pentru integritatea sa teritorială. Opinia publică mondială sprijină întru totul atitudinea fermă a guvernului R. P. Chineze, atitudine care întruchipează năzuințele celor 600 de milioane de oameni din China Populară.

E. OBERST
D. MIHAIL

SCURTE ȘTIRI

★ Intre 3 și 9 decembrie a. c. a avut loc în orașul Novisad sesiunea ordinară a Comisiei mixte romîno-iugoslave prevăzută prin acordul pentru cercetarea și rezolvarea incidentelor de frontieră.

Comisia a constatat că Acordul se aplică cu succes.

Comisia a adoptat hotărîri pentru înlesnirea activității organelor de frontieră și a făcut în acest sens propuneri comune către guvernele celor două țări pentru completarea și modificarea unor prevederi din Acord.

Lucrările Comisiei s-au desfășurat într-o atmosferă de cordialitate.

★ La 10 decembrie și-a încheiat lucrările cea de a 8-a conferință generală a Organizației Națiunilor Unite pentru problemele învățămîntului, științei și culturii (U.N.E.S.C.O.) In ședința din 10 decembrie a conferinței a fost examinată problema folosirii limbii ruse ca limbă oficială de lucru a Consiliului Executiv al U.N.E.S.C.O. Reprezentanții statului Chile și Birmaniei au sprijinit proiectul de rezoluție indian care prevede folosirea limbii ruse ca limbă oficială de lucru a Consiliului Executiv. Proiectul indian a fost votat cu 25 de voturi contra 17 și 14 abțineri.

SPECTACOLE

DUMINICĂ 12 DECEMBRIE 1954

CINEMATOGRAFE: Patria, I. C. Frimu: Cei trei mușchetari; Elena Pavel: Epava din largul mării; Miorița: Circul; Slavia: Republica, București, Infrățirea între popoare, Libertății, Chibiții suedez, Turnul lecioarei; Alex. Sahia: Zilele mînlei; Maxim Gorki; Beethoven; Vasile Roaită: Asaltul fortului din munți; Gh. Doja, Ilie Pintilie: Locotenentul lui Rakoczi; Lumina: Prieteni credincioși; Victoria: O dimul Anna; Arta, Popular: Hamlet; M. Eminescu: Răzbunarea; Tineretului: Circul; Alex. Popov, Moșilor: Fanfan la Tulipe; 8 Martie: Slugă la doi stăpîni; Olga Bancic: Școala curajului; Donca Simo: Cîntec despre om; 23 August; Iulius Fucik, Vineri 13; Unirea: Intr-un port îndepărtat; Constantin David: O noapte la Veneția; Munca: Descoperire misterioasă; Aurel Vlaicu, Rahova: Suflete zbuciumate; Flacăra: Profesorul Fabre; N. Bălcescu: Scanderbeg; Cultural: Viața în citadelă; 1 Mai: Agentul nr. 13; Volga: Clochemerle; 1 Mai: Filca regimentului; T. Vladimirescu: Scrisoarea cifrată; Gh. Coșbuc: Reîntoarcerea victorioasă; Boleslaw Bierut: Examen de maturitate.

Sărbătorirea la Moscova a celei de a 10-a aniversări a Tratatului de alianță și asistență mutuală dintre U. R. S. S. și Franța

Cuvîntarea de deschidere rostită de N. M. Șvernik

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite textul cuvîntării de deschidere, rostită de N. M. Șvernik, președintele Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică, la adunarea reprezentanților vieții publice sovietice consacrată celei de a 10-a aniversări a încheierii tratatului de alianță și asistență mutuală dintre Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și Republica Franceză, care a avut loc la 10 decembrie la Moscova, în Sala Coloanelor a Casei Sindicatelor, în care se spune:

Astăzi, cercurile vieții publice sovietice sărbătoresc data memorabilă a încheierii tratatului de alianță și asistență mutuală dintre Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și Republica Franceză.

Poporul sovietic și guvernul său, dueînd o politică de pace care stă la baza statului socialist, aplică nestrămutat acest tratat de alianță și asistență mutuală dintre Uniunea Sovietică și Republica Franceză.

Intreaga lume știe că poporul sovietic și guvernul său au demonstrat în repetate rînduri nu prin vorbe, ci prin fapte, sincerele lor sentimente de prietenie față de poporul francez.

Astăzi, cînd sărbătorim împlinirea a 10 ani de la semnarea tratatului de alianță și asistență mutuală, care corespunde intereselor de importanță vitală ale popoarelor noastre, cercurile conducătoare ale unor anumite puteri și, în primul rînd, ale Statelor Unite ale Americii, mizează pe reînvierea militarismului german agresiv cu ajutorul așa-ziselor acorduri de la Paris și Londra care creează o atmosferă încordată în Europa și agravează primejdia unui nou război mondial.

Uniunea Sovietică și Franța și-au asumat obligația de a lua în comun măsuri împotriva posibilității unei noi agresiuni din partea militarismului german. Dacă aceste înalte obligații care corespund aspirațiilor oamenilor progresiști vor fi îndeplinite cu deplină hotărîre de statele noastre — pacea și securitatea popoarelor Europei vor fi asigurate. *(Aplauze)*

In ceea ce privește popoarele Uniunii Sovietice și guvernul ei, acestea își vor îndeplini ca și pînă acum cu toată hotărîrea obligațiile în vederea asigurării securității în Europa. *(Aplauze)*

Raportul prezentat de A. M. Puzanov

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite textul raportului prezentat de A. M. Puzanov, președintele Consiliului de Miniștri al R.S.F.S.R., în care se spune:

Astăzi cercurile vieții publice sovietice și cercurile vieții publice din Franța sărbătoresc cea de a 10-a aniversare a tratatului franco-sovietic de alianță și asistență mutuală. La 10 decembrie 1944, aici, la Moscova, în Palatul Kremlinului, Republica Franceză și Uniunea Sovietică au semnat tratatul care a constituit un important eveniment în viața popoarelor noastre și în viața tuturor popoarelor europene. Problema principală căreia îi este consacrat acest tratat o constituie preîntîmpinarea amenințării unei agresiuni din partea militarismului german.

Problema germană a avut întotdeauna o însemnătate deosebită atît pentru Uniunea Sovietică, cît și pentru Franța. Așa a fost în trecut, așa stau lucrurile și în prezent.

Luînd cuvîntul scurt timp după semnarea tratatului franco-sovietic în anul 1944, șeful guvernului francez de atunci, generalul De Gaulle, spunea: „În anul 1870 am suferit o înfrîngere, deoarece eram singuri. Dar în anul 1875 intervenția diplomatică a Rusiei a împiedicat Germania să se arunce din nou asupra noastră. Alianța încheiată în anul 1892 a reușit să oprească timp de 22 ani atît pretențiunile pangermanismului în privința Occidentului, cît și acel „Drang nach Osten" („Marșul spre Răsărit"). Cînd în anul 1914 Germania și Austro-Ungaria au trecut la atac, ofensiva rusă în Prusia a ajutat în modul cel mai substanțial să ne refacem situația pe Marna, după care acțiunea comună pe cele două fronturi, cel de la răsărit și cel de la apus, l-a sleit în așa măsură pe dușman încît aceasta a înlesnit în cele din urmă lui Foch să obțină victoria".

Aceste cuvinte subliniau în mod just însemnătatea pentru securitatea Franței a alianței și prieteniei cu țara noastră.

Poporul francez știe prea bine că în Uniunea Sovietică el a găsit aliatul său militar de nădejde și dezinteresat, că datorită luptei eroice a Armatei Sovietice și a zdrobirii de către aceasta a Germaniei hitleriste, lupta lui pentru eliberarea patriei sale s-a terminat victorios. *(Aplauze)*.

Tratatul conține obligațiuni clare și precise asumate de Franța și Uniunea Sovietică de a lupta în comun pentru preîntîmpinarea oricărei primejdii din partea militarismului german.

Tratatul franco-sovietic de alianță și asistență mutuală capătă o însemnătate deosebită în actualele condiții cînd cercurile agresive internaționale întreprind măsuri febrile pentru reînvierea militarismului în Germania occidentală. Cu atît mai mare este nedumerirea pe care o provoacă faptul că anumite cercuri guvernante din Franța au pornit pe calea periculoasă a remilitarizării Germaniei occidentale și atragerii ei în grupări agresive. În prezent, reprezentanții oficiali ai Franței depun eforturi insistente pentru a obține ratificarea de către parlamentul francez a acordurilor de la Paris impuse de cercurile agresive din S.U.A.

Acordurile de la Paris contrazic interesele vitale fundamentale ale Franței.

Principiile de bază ale unei politici capabile să soluționeze în mod echitabil problema germană, să mențină și să întărească pacea în Europa, au fost afirmate din nou în cadrul Conferinței țărilor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa, care a avut loc la Moscova, între 29 noiembrie și 2 decembrie 1954.

Prin această declarație participanții la Conferința de la Moscova, reprezentanți ai statelor europene iubitoare de pace, după ce au arătat că interesele unei păci trainice în Europa necesită crearea securității colective a întregii Europe și unificarea Germaniei ca stat iubitor de pace și democrat, au declarat totodată că sînt hotărîți ca, în cazul că acordurile de la Paris vor fi ratificate, să ia măsuri comune în domeniul organizării forțelor armate și a comandamentului lor, cît și alte măsuri necesare pentru întărirea capacității lor de apărare, pentru a ocroti munca pașnică a popoarelor lor, a garanta inviolabilitatea frontierelor și teritoriilor lor și a asigura apărarea împotriva unei eventuale agresiuni. *(Aplauze)*.

Nu ne îndoim că poporul iubitor de libertate al Franței este împotriva acordurilor nefaste de la Paris. Opinia publică franceză la fel ca și popoarele Uniunii Sovietice, consideră că pacea poate fi consolidată numai prin eforturile comune ale tuturor statelor europene, indiferent de orînduirea lor socială și de stat *(Aplauze)*.

Opinia publică sovietică nutrește sentimente de profundă prietenie și respect față de marele popor al Franței. *(Aplauze)*. Poporul francez a înscris pagini glorioase în istoria luptei omenirii pentru libertate, democrație și progres. *(Aplauze)*.

În ziua celei de a 10-a aniversări a tratatului franco-sovietic de alianță și asistență mutuală, poporul sovietic trimite poporului francez salutul său fierbinte și îi urează succese pe calea progresului și luptei pentru independența națională și securitatea patriei sale. *(Aplauze furtunoase)*.

Cuvîntarea acad. V. V. Vinogradov

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite cuvîntarea rostită de acad. V. V. Vinogradov, în care se spune:

Lupta împotriva unui război imperialist, împotriva dușmanilor păcii, lupta pentru pace a devenit nu numai scopul sfînt al popoarelor, dar și principala condiție a prieteniei între ele. Încă în anul 1922, V. I. Lenin scria despre aceasta în cunoscutul său mesaj adresat unui grup de scriitori francezi progresiști (grupul „Clarté"): „Merită să-ți consacri viața luptei împotriva unui asemenea război; în această luptă trebuie să fii necruțător, toate sofismele care pledează în favoarea lui trebuie combătute chiar pînă în ultimele lui colțișoare".

Se înțelege că aceste idei despre prietenie, despre colaborare pașnică și luptă comună împotriva primejdiei care amenință pacea determină ca un leit-motiv, ca o grijă principală, conținutul gîndurilor și cuvîntărilor noastre de astăzi, cînd sărbătorim cea de a 10-a aniversare a Tratatului de alianță și asistență mutuală dintre Uniunea Sovietică și Franța.

Tratatul franco-sovietic de alianță și asistență mutuală a fost și este un important document de autoconservare și autoapărare a poporului francez. Este posibil oare ca oameni miopi și rău intenționați să împingă Franța la un pas nesăbuit și cu nimic justificat spre subminarea alianței cu marea Țară Sovietică? Iată ce ne frămîntă pe noi — oamenii sovietici, oamenii de știință și cultură sovietici. Or, ratificarea acordurilor de la Londra și Paris ar însemna de fapt o astfel de ruptură.

Noi, oamenii de știință și cultură sovietici sîntem convinși că se poate găsi un limbaj comun cu oamenii de știință și cultură din Franța, ca și din celelalte țări, se poate găsi o cale dreaptă și sigură spre stabilirea unei colaborări libere, pașnice și prietenești între toate popoarele în activitatea lor comună pentru binele, fericirea și progresul social al omenirii.

Cuvîntarea rostită de D. P. Smirnova

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite textul cuvîntării rostite de D. P. Smirnova, muncitoare la combinatul de bumbac „Triohgornaia Manufaktura", în care se spune:

Îmi amintesc cît de mult ne-am bucurat noi, muncitoarele din Moscova, acum zece ani cînd am aflat despre încheierea tratatului dintre Uniunea Sovietică și Franța.

Știm cu toții că în cele două războaie mondiale alianța popoarelor noastre a contribuit la repurtarea victoriei asupra dușmanului. Și acest dușman a fost totdeauna dușmanul nostru comun — cotropitorii germani.

În Germania occidentală se pregătește crearea unei armate mari sub comanda generalilor hitleriști. Noi știm prea bine ce înseamnă clica militaristă germană!

La noi, în Uniunea Sovietică, întregul popor a întîmpinat cu căldură declarația adoptată recent la Conferința de la Moscova a țărilor europene.

Poporul nostru sovietic este gata să meargă în întîmpinarea tuturor acelora care doresc sincer să apere în comun viața și munca lor pașnică și le acordă tot sprijinul. Tocmai de aceea noi aprobăm pe deplin declarația. Iar acelora care caută să dezbine popoarele, să semene ură între ele, iar apoi să dezlănțuie un nou război, le spunem: Cine seamănă vînt, culege furtună!

De 22 de ani lucrez ca filatoare la combinatul „Triohgornaia Manufaktura". Brigada mea îndeplinește în mod sistematic planul de producție cu 115–120 %, și nu dă decît producție de calitate superioară. Recent ne-am luat un nou angajament: să îndeplinim planul cincinal pînă la a 38-a aniversare a marelui Octombrie. Acesta să fie aportul nostru la cauza consolidării păcii și înfloririi patriei mele!

Trăiască prietenia veșnică și de nezdruncinat dintre popoarele francez și sovietic!

Trăiască pacea în lumea întreagă!

Cuvîntarea lui I. G. Ehrenburg

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite textul cuvîntării rostite de scriitorul I. G. Ehrenburg, în care se spune:

Franța stă azi în fața unei dileme. Pana care trebuie să ratifice acordurile de la Paris va tăia dintr-o trăsătură și tratatul franco-sovietic. Orice francez trebuie să înțeleagă: ori alianța cu Uniunea Sovietică împotriva reînvierii clicii militariste germane, ori alianța cu clica militaristă germană. Nu te poți înțelege în același timp și cu păstorii și cu lupul. Nu poți să-ți asiguri casa și în același timp să furnizezi materii inflamabile unui incendiator patentat.

Avocații ratificării spun: întîi îi vom înarma pe germani și apoi vom discuta cu rușii cum să întărim pacea în Europa. Tradus în limba oamenilor simpli, aceasta înseamnă: întîi vom aduce butoiul cu pulbere, vom pune lîngă el un om care știe să-i dea foc, iar apoi vom vorbi despre organizarea apărării împotriva incendiului. Imaginați-vă că monsieur Durand declară că trebuie să se înțeleagă cu vecinul său, monsieur Duval, în privința felului în care trebuie reparată casa lor comună, însă monsieur Durand indică totodată că va discuta această chestiune la primăvară cînd va înflori liliacul, iar deocamdată trebuie să-și procure un pistol bun, căci pasă-mi-te nu poate vorbi cu toată sinceritatea cu monsieur Duval fără să aibă un pistol pe masă. Nu voi spune că este un lucru nepoliticos. Este pur și simplu stupid. Oricine își dă seama că monsieur Duval, aflînd despre purtarea inadmisibilă a lui monsieur Durand, nu se va lăsa nici el fără pistol. Or, cînd oamenii doresc să stea de vorbă pașnic și să cadă de acord asupra unui lucru, ei pun pe masă cafea sau o sticlă de vin, o scrumieră pentru fumători, dar nu pun pe masă pistoale.

Astăzi ne putem înțelege și trebuie să ne înțelegem. Franța poate și trebuie, prima dintre puterile occidentale, să insiste pentru tratative imediate nu numai pentru că semnătura ei figurează pe tratatul a cărui a 10-a aniversare o sărbătorim, ci și pentru că diviziile Wehrmachtului se pot ivi de la o zi la alta sub ferestrele ei. Astăzi este ușor să ne înțelegem, dar acest lucru nu va fi atît de ușor după ce se va înfăptui ireparabilul. Este de datoria noastră să avertizăm țara cu care sîntem legați printr-un tratat și să-i spunem: respectînd tratatul nostru, nu putem admite ca jocul de-a soldații germani să se termine printr-o cumplită vărsare de sînge. Îngăduiți-mi să spun că, la fel ca și înainte, ca întotdeauna, cred în rațiunea, în forța spirituală, în inima Franței. Noi știm că cei mai buni și cei mai clarvăzători francezi se opun ratificării primejdioaselor acorduri. Printre ei sînt oameni care iubesc țara noastră și alții care nu ne iubesc, dar toți iubesc Franța și doresc s-o salveze de noi dezastre îngrozitoare. Avem credința că poporul francez nu va permite niciodată ruperea tratatului dintre cele două state ale noastre. Credem în viitorul prieteniei noastre și dorim din toată inima și în mod dezinteresat s-o întărim. Franța are acum cuvîntul.

Cuvîntarea rostită de A. A. Karavaeva

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite textul cuvîntării rostite de scriitoarea A. A. Karavaeva, în care se spune:

Popoarele Uniunii Sovietice și Franței sărbătoresc astăzi o dată memorabilă, cea de a 10-a aniversare a tratatului franco-sovietic de alianță și asistență mutuală.

Am avut prilejul să văd Franța de trei ori în diferite momente ale istoriei ei.

A doua zi după eliberarea lor, toți oamenii cinstiți din Franța credeau că așa-zisele „rămășițe ale fascismului" și toți trădătorii de la Vichy vor fi demascați, pedepsiți și stînjeniți definitiv. Arătîndu-ne orașele, grădinile, comorile de artă, măestria muncii populare, prietenii noștri francezi au considerat de datoria lor să ne arate și locurile celor mai cumplite chinuri și suferințe, ca, de pildă, micul orășel Oradour, ars de ocupanții germano-fasciști.

Acordurile de la Londra și Paris deschid acum calea spre reînvierea Wehrmachtului — acest dușman feroce al poporului francez.

Noi, poporul sovietic, ca și întreaga omenire progresistă care dorește pace și colaborare între toate țările, sprijinim cu căldură noua manifestare de fidelitate și de consecvență în politica de luptă pentru pace, exprimată în Declarația istorică a conferinței de la Moscova a unei serii de țări europene și ne mîndrim cu ea. Această Declarație deschide larg porțile pentru toate tratativele internaționale, cheamă pe toți diriguitorii de treburi publice, indiferent de regimul politic și modul de viață din țările lor, să facă tot ce le stă în putință pentru a destinde atmosfera încordată — în numele unui singur țel scump tuturor popoarelor, în numele păcii!

Cuvîntarea lui V. M. Molotov

MOSCOVA 11 (Agerpres). — TASS transmite textul cuvîntării lui V. M. Molotov, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S., rostită la adunarea reprezentanților vieții publice sovietice consacrată celei de a 10-a aniversări a încheierii tratatului de alianță și asistență mutuală între Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și Republica Franceză, adunare care a avut loc la 10 decembrie la Moscova în Sala Coloanelor din Casa Sindicatelor.

Dragi tovarăși și prieteni,

Acum zece ani a sosit la Moscova generalul De Gaulle, șeful guvernului francez împreună cu alți membri ai guvernului francez din acea vreme. Atunci a fost încheiat tratatul franco-sovietic de alianță și asistență mutuală. Semnarea tratatului franco-sovietic în anii grei ai războiului a avut o mare importanță internațională. Acest tratat a contribuit la succesul luptei glorioase a popoarelor împotriva agresiunii hitleriste. Țelul lui este de a întări prietenia dintre Uniunea Sovietică și Franța și de a contribui prin aceasta la asigurarea unei păci trainice în Europa. *(Aplauze)*.

Azi s-au spus multe cuvinte juste despre importanța acestui tratat pentru Uniunea Sovietică și Franța, pentru cauza păcii în Europa. Atît poporul sovietic cît și poporul francez acordă o mare importanță tratatului franco-sovietic și întăririi prieteniei și colaborării între Uniunea Sovietică și Franța. Francezii au un proverb înțelept: Izvorul bun la secetă se cunoaște — iar prietenul la nevoie. *(Aplauze)*.

Care este principala semnificație a tratatului franco-sovietic? Pentru a răspunde la această întrebare nu este nevoie de multă vorbă. În conformitate cu acest tratat, Uniunea Sovietică și Franța, două mari state europene, s-au obligat să împiedice o nouă agresiune germană și în acest scop s-au obligat să ia în comun toate măsurile necesare. Acest tratat a fost încheiat într-un moment cînd cel de al doilea război mondial nu luase încă sfîrșit. Hitlerismul își trăia ultimele luni, dar opunea încă o rezistență turbată. Ca și pînă atunci, povara principală a luptei pentru victoria asupra fascismului german apăsa pe umerii Armatei Sovietice. Lupta crîncenă împotriva fascismului german cerea încă jertfe uriașe din partea poporului sovietic, a poporului francez, ca de altfel și din partea celorlalte popoare. Armatele aliate nu eliberaseră încă întregul teritoriu al Franței. Trecuseră doar primele luni de cînd guvernul francez începuse să acționeze pe teritoriul eliberat de sub ocupanții hitleriști. De atunci au trecut zece ani. Pentru noi, oamenii sovietici, este absolut limpede că și astăzi, nu mai puțin ca în trecut, trebuie să ținem minte angajamentele noastre: a nu admite o nouă agresiune germană, a nu admite un nou desmăț al militarismului german. *(Aplauze furtunoase)*.

Sîntem convinși că majoritatea covîrșitoare a poporului francez este pătrunsă de aceleași sentimente și gînduri. Pot oare uita francezii că într-un scurt interval militarismul german a impus în două rînduri Franței un război sîngeros, că nu au trecut decît ceva mai mult de zece ani de cînd întreaga Franță era ocupată și gemea sub cizma hitleristă, că Franța nu are un dușman mai periculos și mai înverșunat decît militarismul german agresiv, cotropitor? *(Aplauze)*.

Firește, știm și ne amintim că între Republica Franceză burgheză și Uniunea Sovietică socialistă există o diferență în principiile fundamentale ale politicii și în orînduirea internă. Dar acest lucru se știa și în perioada în care a fost semnat tratatul de alianță și asistență mutuală între Franța și Uniunea Sovietică. Tratatul a fost încheiat ținîndu-se seama de toate acestea, el se bazează pe recunoașterea drepturilor suverane atît ale Uniunii Sovietice, cît și ale Franței. Se pune întrebarea: Ne putem oare închipui ca astăzi, 10 ani după încheierea tratatului, Franța să fie mai puțin interesată decît U.R.S.S. în tratatul franco-sovietic de alianță și asistență mutuală, tratat care are drept scop asigurarea păcii în Europa? Ne putem oare închipui cu adevărat că poporul francez este mai puțin interesat decît poporul sovietic să împiedice prin eforturile comune ale popoarelor iubitoare de pace o nouă agresiune a militarismului german care a dezlănțuit atît primul cît și cel de al doilea război mondial? Cu toată deosebirea dintre orînduirea socială și de stat a Franței și Uniunii Sovietice, aceste două state au o sarcină comună iar menținerea și întărirea păcii în Europa corespund intereselor lor naționale vitale. *(Aplauze furtunoase)*.

Nouă, oamenilor sovietici, ne este scumpă menținerea tratatului cu Franța, cu o Franță așa cum este, și înțelegem importanța acestui lucru în momentul de față. Sîntem convinși că prietenia franco-sovietică este în interesul atît al poporului sovietic, cît și al poporului francez și totodată în interesul asigurării păcii în Europa.

Noi pornim de la premiza că și Franța, năzuind să-și asigure securitatea, este vital interesată în tratatul cu Uniunea Sovietică așa cum este ea. Evident, faptul că de la încheierea tratatului franco-sovietic țara noastră a devenit un stat și mai puternic, nu numai că nu slăbește ci, dimpotrivă, sporește și mai mult interesul Franței ca Uniunea Sovietică să-i fie aliată în cauza asigurării păcii și bunăstării popoarelor Europei. *(Aplauze prelungite)*.

Tratatul franco-sovietic nu este îndreptat împotriva nici unui stat. Avînd drept scop să nu admită o nouă agresiune germană și, în consecință, să nu admită dezlănțuirea unui nou război mondial, el nu este îndreptat cituși de puțin nici împotriva intereselor Germaniei. Nu trebuie de asemenea să uităm că năzuința spre pace și colaborare pașnică cu celelalte popoare este astăzi mai puternică ca oricînd în rîndurile poporului german. În aceste condiții, tratatul franco-sovietic ar fi trebuit să devină piatra unghiulară a asigurării păcii în Europa. *(Aplauze)*. Popoarele Uniunii Sovietice sînt ferm convinse că poporul francez cu glorioasele și eroicele sale tradiții, cu înalta sa conștiință politică, cu spiritul său activ și cu bărbăția sa este un mare reazim al păcii și libertății popoarelor Europei. *(Aplauze)*.

Uniunea Sovietică consideră că sarcina ei este de a obține prin eforturile comune ale tuturor statelor europene, indiferent de orînduirea lor socială, asigurarea păcii și securității în Europa. Uniunea Sovietică tinde ca și în această chestiune cele două state ale noastre să acționeze în comun.

Asemenea eforturi comune ale U.R.S.S. și Franței constituie chezășia unei păci trainice și îndelungate în Europa. *(Aplauze furtunoase)*.

Sistemul securității colective trebuie să cuprindă toate statele europene care năzuiesc spre asigurarea păcii. Acest sistem trebuie să cuprindă și cele două părți ale Germaniei, iar după restabilirea unității statului german pe baza unor alegeri libere pe întreaga Germanie — Germania unificată. Aceste propuneri ale Uniunii Sovietice nu pot aduce vreun prejudiciu nici unui stat european sau neeuropean. Totodată, scopul lor este să contribuie la restabilirea unității Germaniei pe baze pașnice și democratice, ceea ce ar corespunde și intereselor și năzuințelor poporului german însuși.

Știm că aceste propuneri nu au fost sprijinite de guvernul Franței. Ca și S.U.A. și Anglia, Franța a refuzat să participe la conferința pe întreaga Europă cu privire la securitatea colectivă și la o conferință a celor patru puteri în problema germană.

Vedem greutățile care s-au creat dar nu avem intenția să dăm înapoi în fața acestor greutăți. *(Aplauze furtunoase, prelungite)*.

Astăzi nori negri amenință tratatul franco-sovietic. În ultima vreme acest tratat este trecut sub tăcere cu un sentiment de jenă de către personalitățile oficiale din Franța. Și acest lucru este explicabil. Ele acționează tot mai des nesocotind tratatul franco-sovietic, nesocotind obligațiile care revin semnatarilor tratatului.

Cu o lună și jumătate în urmă, au fost semnate acordurile de la Paris. Printre participanții principali la aceste acorduri, în afară de Statele Unite ale Americii și Anglia, este și Franța.

În conformitate cu aceste acorduri se va efectua remilitarizarea Germaniei occidentale și atragerea ei în blocul nord-atlantic și în alte grupări militare tot atît de agresive. Astfel, sînt călcate în picioare toate tratatele și acordurile internaționale la care participă atît Statele Unite și Anglia cît și Franța, și care sînt îndreptate împotriva reînvierii militarismului german și au drept scop neadmiterea unei noi agresiuni germane.

Sub ochii noștri forțele agresive ale Statelor Unite ale Americii, Angliei și Franței se angajează într-o alianță militară cu militariștii germani. Această alianță militară intenționează să vorbească cu alte țări „de pe poziții de forță", adică să recurgă la amenințări militare și la fel de fel de presiuni împotriva altor state. Nu este ținut ascuns faptul că aceste grupări militare create din ordinul cercurilor guvernante ale Statelor Unite ale Americii sînt îndreptate în mod direct împotriva Uniunii Sovietice și țărilor de democrație populară.

Ce mai rămîne atunci din tratatul franco-sovietic de alianță și asistență mutuală și din obligațiile de a împiedica prin eforturile comune ale Franței și U. R. S. S. o nouă agresiune germană?

Mai este oare necesar să dovedim că acordurile de la Paris sînt incompatibile cu tratatul franco-sovietic? *(Aplauze)*.

Guvernul Franței își încordează acum toate forțele pentru o obține ca parlamentul francez să ratifice acordurile de la Paris.

În prezent se recurge la fel de fel de tertipuri în încercarea de a se dovedi că acordurile de la Paris, care deschid porțile reînvierii militarismului german, ar contribui la asigurarea securității Franței. Cine ar putea crede însă acest lucru? Există oare mulți francezi care ar putea crede că pentru asigurarea securității Franței trebuie să se dea mînă liberă militariștilor germani care tind spre un nou război revanșard și, în același timp, să fie îndepărtată Uniunea Sovietică, nesocotindu-se scopurile și obligațiile decurgînd din tratatul franco-sovietic, precum și din celelalte acorduri internaționale? Recent, un ziar francez a publicat un articol al fostului ministru Rene Capitant care caracterizează astfel acordurile de la Paris:

„Noi, francezii, înțelegem prea bine că dacă U. R. S. S. ar hotărî în mod unilateral să treacă la înarmarea Germaniei, pentru a o transforma într-un aliat al său, țara noastră și întregul occident ar fi amenințate de o primejdie de moarte. Un asemenea act ar fi echivalent cu declararea unui război.

Prin urmare, trebuie să înțelegem că dacă o asemenea acțiune este întreprinsă de occident ea trebuie considerată de U. R. S. S. ca o amenințare de război și că discuțiile pe tema intențiilor pașnice nu pot schimba cu nimic această realitate groaznică.

Or, tocmai în felul acesta se pregătește să acționeze occidentul. Acesta este scopul acordurilor de la Paris. De aceea, Franța trebuie să respingă aceste acorduri.

Țara noastră, în numele căreia generalul De Gaulle a semnat tratatul franco-sovietic, nu are dreptul să săvîrșească un act atît de nesăbuit și nejustificat care duce la ruperea alianțelor".

Se poate spune cu certitudine că aceste cuvinte au exprimat adevăratele sentimente și gînduri ale patrioților francezi. *(Aplauze)*.

La 2 decembrie s-a încheiat la Moscova conferința celor opt state europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa. În Declarația adoptată la această conferință, Uniunea Sovietică, Polonia, Cehoslovacia, Republica Democrată Germană, Ungaria, Romînia, Bulgaria și Albania și-au expus punctele de vedere asupra acordurilor de la Paris.

Această Declarație a conferinței de la Moscova este pătrunsă de singura năzuință principală, de a contribui la menținerea și întărirea păcii în Europa.

Această Declarație este pătrunsă de același spirit de care este pătruns și tratatul franco-sovietic.

Altfel stau lucrurile în ce privește acordurile de la Paris.

Acordurile de la Paris nu pot contribui la întărirea păcii. Dînd mînă liberă militariștilor germani, ele nu pot contribui decît la un singur lucru: la creșterea serioasă a primejdiei unui nou război în Europa. Acordurile de la Paris înseamnă intensificarea continuă a cursei înarmărilor și accentuarea continuă a încordării în relațiile internaționale. Consecințele acestui fapt nu pot fi subapreciate.

Atît în Franța cît și, în egală măsură, în Anglia și în Statele Unite se întreprind fel de fel de acțiuni pentru a se adormi vigilența popoarelor și pentru a se strecura în zarva stîrnită de tot felul de știri publicate în presă, ratificarea acordurilor de la Paris. Dar la ce trucuri nu se recurge! Se afirmă că ar fi început deja unele tratative cu guvernul sovietic în problema Austriei. Or, este limpede pentru fiecare că în cazul ratificării acordurilor de la Paris nu mai au nici un obiect orice tratative atît în problema germană cît și în problema austriacă.

Au și fost lansate zvonuri că este posibil ca în luna mai să se întrunească o conferință a reprezentanților celor patru puteri. Se știe că în asemenea chestiuni există destui oameni creduli și lipsiți de experiență. Toate acestea se fac numai pentru a dezorienta opinia publică și pentru a înlesni prin diferite pretexte înfăptuirea planurilor de ratificare a acordurilor de la Paris, care subminează bazele păcii în Europa, complică întreaga situație internațională și agravează în mare măsură primejdia unui nou război în Europa.

Dată fiind această situație, Uniunea Sovietică precum și celelalte state iubitoare de pace nu-și pot permite o atitudine pasivă de expectativă.

Întrucît se intensifică în mod serios primejdia unui nou război, poporul sovietic, ca și popoarele Poloniei, Cehoslovaciei, Ungariei, Romîniei, Bulgariei, Albaniei și Republicii Democrate Germane trebuie să se îngrijească de forțele lor armate, în unicul scop de a face mai sigură menținerea păcii. *(Aplauze furtunoase)*. Țările iubitoare de pace sînt puse în fața necesității de a trece cu toată hotărîrea la întărirea puterii armamentelor lor, iar Republica Democrată Germană — la crearea unor forțe armate naționale proprii, așa cum a declarat primul ministru Otto Grotewohl la Conferința de la Moscova. Statele iubitoare de pace din Europa trebuie să-și unească eforturile, trebuie să ia în comun toate măsurile necesare pentru asigurarea securității lor, pentru apărarea păcii. *(Aplauze prelungite)*.

Ratificarea acordurilor de la Paris, care duce la reînvierea militarismului german, va sili Uniunea Sovietică și celelalte țări iubitoare de pace să ia măsurile necesare pentru a opune forței armate crescînde a statelor agresive, care primejduiește menținerea păcii, o forță nu mai puțin puternică și hotărîrea lor de a apăra pînă la capăt cauza păcii. *(Aplauze furtunoase, prelungite)*.

Vorbim astăzi despre însemnătatea tratatului franco-sovietic, ca tratat care slujește și trebuie să slujească cauzei păcii. În actualele condiții trebuie să spunem de asemenea că ratificarea acordurilor de la Paris va fi îndreptată împotriva obiectivelor principale ale acestui tratat și nu numai că nu poate sluji scopurilor păcii ci, dimpotrivă, ea înseamnă a miza în mod primejdios pe un nou război.

Spunem acest lucru atît guvernului Franței cît și poporului francez. Spunem acest lucru tuturor celor care au urechi să audă, întrucît considerăm necesar să intensificăm pe toate căile lupta pentru asigurarea și întărirea păcii. Ratificarea acordurilor de la Paris nu ne va surprinde nepregătiți. *(Aplauze)*.

Poporul sovietic are încredere în forțele sale. Poporul nostru știe cît de nesăbuite sînt încercările imperialiștilor agresivi de a recurge față de Uniunea Sovietică la amenințări cu forța armată. Dacă va fi nevoie, Uniunea Sovietică va fi în stare, firește, să-și arate puterea, va dovedi justețea și dreptatea cauzei sale. *(Aplauze prelungite)*.

Ținem minte cuvintele marelui Lenin: „Nici odată nu va fi învins poporul în sînul căruia muncitorii și țăranii și-au dat seama, au simțit și au văzut, în majoritatea lor, că ei își apără propria lor Putere Sovietică — puterea celor ce muncesc, că ei apără cauza a cărei izbîndă le va garanta lor și copiilor lor posibilitatea de a se folosi de toate binefacerile culturii, de toate creațiile muncii omenești". *(Aplauze)*.

Lenin a spus aceasta acum 35 de ani. Pe atunci, Uniunea Sovietică, primul stat socialist — stat al oamenilor muncii, era singură și nu-și putea încă desfășura în toată amploarea forțele și posibilitățile sale economice și culturale. În zilele noastre, Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză împreună cu Polonia, Cehoslovacia, Republica Democrată Germană și celelalte țări democratice, grupează forțele atît de puternice ale popoarelor lor și se bucură de un sprijin atît de mare dincolo de frontierele statelor lor, încît astăzi ca niciodată în trecut ne dăm seama de marea importanță a transformărilor istorice petrecute în acești ani. Nu există în lume forțe care să poată împiedica popoarele noastre să pășească înainte pe glorioasa cale socialistă pe care și-au ales-o. *(Aplauze furtunoase, prelungite)*.

Uniunea Sovietică atribuie o deosebită importanță tratatelor și acordurilor internaționale, care au drept scop să apere interesele păcii. Dar noi, oamenii sovietici, ne dăm prea bine seama că apărarea păcii și securității popoarelor depinde mai ales de popoare înseși, de nivelul lor de conștiință, de gradul lor de organizare, de eforturile lor comune. *(Aplauze)*.

Nu-mi rămîne decît să amintesc celebrele cuvinte ale lui Stalin:

„Pacea va fi menținută și consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mîini cauza menținerii păcii și o vor apăra pînă la capăt. *(Aplauze)*. Războiul poate deveni inevitabil dacă ațîțătorii la război vor reuși să prindă în mreaja minciunii masele populare, să le înșele și să le atragă într-un nou război mondial".

Trebuie să apărăm cauza păcii.

Prin munca noastră încordată, prin eforturile noastre neclintite, prin lupta noastră, împreună cu celelalte popoare — vom apăra pacea, vom apăra cauza noastră dreaptă și justă. *(Aplauze furtunoase prelungite care se transformă în ovații. Întreaga sală se ridică în picioare)*.

REDACȚIA: București, Piața Scînteii. Tel. Nr. 7.61.00. Secția scrisori Tel. 7.58.91. DIFUZAREA: Tel. Nr. 6.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii.